κατασταθῇ ἐπαρκὴς σύμμαχος τῆς Τουρκίας εἶναι ἀναντίρρητον ὅτι πρέπει νὰ μεγαλωσῃ. Ὁ Χ... βέης ἔλεγεν ὅτι πρέπει νὰ παραιτηθῶμεν τῆς Ἠπείρου ὅλως διόλου καὶ νὰ αὐξήσωμεν ἐκ τοῦ ἄλλου μέρους. Τοῦτο εἶναι ἀδύνατον, ἀπεκρίθην, ὁ Ἀμβρακικὸς κόλπος, πρὸς ἡμᾶς, ὡς ἔθνος ἐνθαλάσσιον, εἶναι ἀπολύτως ἀναγκαῖος. Ἄρτα, Πρέβεζα, Βουθρωτὸν, Πάργα, Ἰωάννινα, Ἀργυρόκαστρον, ταῦτα πάντα πρέπει νὰ ἔλθωσιν ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, διότι ἦσαν ἡ ἀρχὴ τῆς νέας Ἱστορίας τῆς Ἑλλάδος· ἂν δὲ μείνουν ἐκτὸς, ποτὲ δὲν θέλει ὑπάρξει ἀληθὴς εἰρήνη, ἐκ δὲ τῆς Θεσσαλίας νὰ ἔχωμεν τὰ Τέμπη καὶ τὸν Ὄλυμπον ὥστε νὰ προσεγγίσωμεν τὴν Ρωμυλίαν καὶ ἤμεθα ἕτοιμοι κατὰ τῶν Βουλβάρων ὅταν οὗτοι ζητήσουν νὰ τὴν σφετερισθῶσι. Τὸ νὰ παραιτηθῶμεν τῶν Ἰωαννίνων εἶναι ἀδύνατον, διότι οἱ ἐν Ἀθήναις Ἠπειρῶται εἶναι τόσον ἰσχυροὶ, ὥστε οἱαδήποτε κυβέρνησις καὶ ἂν εἶναι, δὲν ἤθελε τολμήσει νὰ κάμῃ τοῦτο. Ὁ Χ... βέης μὲ παρεκάλεσε νὰ συναντήσω τὴν ἐπαύριον τοὺς βέηδες εἰς τὸ κονάκι του, προσέθηκε δὲ ὅτι ἂν συμφωνήσω μετὰ τῶν βέηδων, δύναται νὰ μὲ παρουσιάσῃ πρὸς τὸν Σουλτάνον ὅπως πρὶν ἀναχωρήσω δι' Ἀθήνας λάβω τὴν ἀπόφασίν του, τότε δὲ δύναται ν' ἀναβληθῇ ὁ διορισμὸς τῶν ἀντιπροσώπων διὰ δέκα ἢ δέκα πέντε ἡμέρας, ὅπως μοὶ δοθῇ καιρὸς νὰ συνομιλήσω μετὰ τῶν ὑπουργῶν εἰς Ἀθήνας. Ὅταν ὁ βέης ἀνεχώρησεν, εἶδον τὸν στρατηγὸν Κλάπκαν καὶ τὸν κ. Οὐτιὲ διακοινώσας πρὸς αὐτοὺς τὰ ἄνωθι. Τότε ὁ στρατηγὸς εἶπε: « Μὲ τὴν ὕλην τὴν ὁποίαν ἔχομεν νῦν εἰς τὰς χεῖρας μας δύναταί τις πολλὰ νὰ κατορθώσῃ. Κρῖμα ὅπου ἡ Κυβέρνησίς σας δὲν τὸ ἐννοεῖ καὶ δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἄνευ χρημάτων τίποτε δὲν γίνεται. . . . .

—

Σάββατον 19 Αὐγούστου 1879.

Εἰς τὰς 9 δι' ἁμάξης μετέβην εἰς τοῦ Ἀ....βέη τὸ μέγαρον δηλ. εἰς τὴν ἐνωρίαν τοῦ **Kaba-Sakal** ὄπισθεν τοῦ Ἀχμὲτ-Τζαμῆ παρὰ τῇ Ἁγίᾳ Σοφίᾳ. Μετ' ὀλίγον ἦλθεν ὁ Βεϊσὲλ-βέης ἀντεπροσώπευεν τοὺς ἄλλους βέηδες, εἶναι ἐκ τῆς οἰκογενείας Ντίνα (**Dina**), ὁμιλεῖ τὴν ἑλληνικὴν κάλλιστα, εἶναι δὲ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβδεδὲν-βέη (μετὰ ταῦτα ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν). Οὗτος ἐγνώριζε περὶ ἐμοῦ καὶ τοῦ Θετταλοηπειρωτικοῦ κομιτάτου τοῦ Λονδίνου. Εὗρον αὐτὸν μετὰ ἰδεῶν φιλελευθέρων μέχρις ἑνὸς σημείου δὲ συνταυτιζομένου μετὰ τῶν ἡμετέρων, ἐκ τοῦ σημείου δὲ τούτου ὡς δι' ἐναντίας διευθύνσεως καμπύλη χωριζόμενος. Κατ' αὐτὸν οἱ ἕλληνες, καὶ Ἀλβανοὶ ἦσαν ἀδελφοὶ καὶ δύνανται νὰ εἶναι εἰς τὸ μέλλον περισσότερον ἀδελφοὶ, πλὴν ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν εἶναι. Ἐντὸς τῶν τελευταίων δέκα πέντε ἐτῶν ἐχωρίσθημεν, διότι ἡ Ἑλλὰς παραδοθεῖσα εἰς τὰς διχονοίας καὶ φατρίας αὐτῆς ἔπεμψεν ἀναξίους προξένους εἰς Ἤπειρον. Δὲν ἔπεμψεν προξένους Ἀλβανοὺς τὴν καταγωγὴν καὶ ὁμιλοῦντας τὴν Ἀλβανικὴν, ὡς Ὑδραίους Σπετσιώτας καὶ Κρανιδιώτας, ὅπως καλλιεργήσουν τὰ στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα εἴχαμεν ἐκεῖ. Τοὐναντίον ἐγκατελείψαμεν αὐτοὺς πρὸς τοὺς Εὐρωπαίους, οἵτινες ἔκαμαν κόμματα μεγάλα ἐκεῖ καὶ μᾶς ἀπέσπασαν ἐκ τούτων. Ἡ Ἰταλία ἔκαμε πολλὰς προόδους μεξὺ αὐτῶν, ἡ δὲ Αὐστρία μεταξὺ τῶν βαρώνων Ἀλβανῶν. Σήμερον οἱ Ἀλβανοὶ δὲν δύνανται νὰ παραχωρήσουν οὔτε σπιθαμὴν γῆς, οὔτε Πρέβεζαν, οὔτε Ἄρταν οὔτε Ἀμβρακικὸν κόλπον, πολὺ μᾶλλον Ἰωάννινα, ὅτι δὲ οἱ Ἠπειρῶται χριστιανοὶ εἶναι μετ' αὐτῶν ἐκτὸς τῶν Ἀρτινῶν, Πρεβεζιανῶν, Ἰωαννιτῶν καὶ τινων χωρίων τῶν Τουρκικῶν Ἀγράφων, ὅτι ἐπεθύμει τὰ Ἰωάννινα νὰ ἦσαν παρὰ τὰ σύνορα τῶν ἑλλήνων, ὅπως οὗτοι πρῶτοι παρακαλέσουν τὴν Τουρκικὴν κυβέρνησιν νὰ τὰ παραχωρήσῃ εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ἡ ἐπιμονὴ τῶν Ἀλβανῶν διὰ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων δὲν εἶναι διὰ τὴν πόλιν, ἀλλὰ διὰ τὴν γεωγραφικὴν αὐτῆς θέσιν. Προσέθηκε δὲ ὅτι ἂν παραιτηθῶμεν ἐκ τῶν Ἠπειρωτικῶν ἀπαιτήσεών μας ἡ Πόρτα ἦτον εὐδιάθετος νὰ κάμῃ μεγάλας παραχωρήσεις γαιῶν ἐξ ἄλλων χωρῶν τῆς Τουρκίας. Ἔληξε δὲ διὰ τῆς παραδόξου αὐτῆς ὁμιλίας. Ὁ Κ. Πέτρος Κλάδος καὶ ὁ Στεφάνοβικ μὲ ὑπεσχέθησαν, ἐπειδὴ ἐγνώριζον τὸν κ. Βράϊλαν καὶ Κουντουριώτην, ἐδύναντο νὰ ἐνεργήσουν διὰ τούτων ὅπως ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησις μὴ ἐπιμένῃ διὰ τὴν Ἤπειρον. Μετ' οὐ πολὺ ὅμως ἐνόησα ὅτι οὗτοι οὐδεμίαν εἶχον ἐπιρροὴν, ὥστε ἐζήτησα παρὰ τοῦ ......Βέη νὰ γνωρισθῶ μεθ' ὑμῶν». Ἐγὼ εἶπον τότε ὅτι ἤμην εἰς τοῦ κ. Βράϊλα τὸ ξενοδοχεῖον εἰς Βουγιουκδερὲ, ὅταν ἦλθεν ὁ κ. Πέτρος Κλάδος καὶ ἐπαρουσίασε τὸν κ. Στεφάνοβικ, ὅστις εἶπε πρὸς τὸν κ. Βράϊλαν ὅτι καὶ τὰ Ἰωάννινα δυνήμεθα νὰ λάβωμεν, ἀλλ' ἠρώτησεν ἂν δὲν ἦναι δυνατὸν ν' ἀφήσωμεν ἓν μέρος ἐκ τῶν παραχωρηθέντων ὑπὸ τῆς Βερολινείου Συνθήκης καὶ λάβωμεν τὴν Κρήτην, τὴν ὁποίαν οἱ Τοῦρκοι εἶναι εὐδιάθετοι νὰ παραχωρήσουν.

— Βλέπω ὅτι εἶσθε ἐν τοῖς πράγμασι, ναὶ, ναὶ ἐγὼ ἤμην ὅπου τῷ εἶπον νὰ προτείνῃ τὴν Κρήτην, πλὴν ποτὲ τὰ Ἰωάννινα, τὴν Πρέβεζαν ἢ τὴν Ἄρταν.

— Ἐγὼ ἐνόμιζον, προσέθηκα, ὅτι ὁ κ. Στεφάνοβικ ὡς ἐκ τῶν σχέσεών του μετὰ τῶν Τούρκων πιθανὸν ὅτι διωχέτευε τὴν ἰδέαν τινὸς τῶν ὑπουργῶν.—Ὄχι! ἦτον κατ' εἰσήγησιν ἡμῶν, διέκοψεν ὁ Βεϊσὲλ βέης. — Ἀγνοῶ τὰ περαιτέρω, εἶπον, διότι δὲν ἐπεσκέφθην τὴν ἐξοχότητάτου ὡς λίαν ἐνησχολημένος πρό τινων ἡμερῶν, ἤκουσα ὅμως ὅτι ὁ κ. Βράϊλας διῆλθε τὴν παρελθοῦσαν Κυριακὴν εἰς τὴν ἐξοχὴν τοῦ κ. Στεφάνοβικ, εἰς Κατίκιοϊ. Ἔδωκα δὲ νέαν στροφὴν εἰς τὴν ὁμιλίαν, καθότι ὁ Βεϊσὲλ βέης ἤρχισε νὰ ὑπαινίσσηται ὅτι ὁ κ. Κλάδος καὶ ὁ κ. Στεφάνοβικ δὲν ὑπηρέτουν τὸν πολιτικὸν σκοπὸν, ἀλλ' ἐζήτουν διαπραγμάτευσιν τῶν τσιφλικίων καὶ πῶς νὰ κάμουν χρήματα.

(ἀκολουθεῖ).

ΔΙΑΦΟΡΑ

Διὰ διαταγῆς τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν ἀπολύονται οἱ ἐν τῷ στρατῷ ὑπηρετοῦντες ἐθελονταὶ, ὧν ἔληξεν ἡ θητεία, ἐκτὸς τῶν ἐν τοῖς εὐζωνικοῖς τάγμασι

— Δι' ἐγκυκλίου τοῦ ὑπουργείου τῶν Στρατιωτικῶν διετάχθησαν τὰ σώματα, ὅπως πληρώσωσι τὰς κενὰς θέσεις τῶν ὑπαξιωματικῶν μέχρι νεωτέρας διαταγῆς

— Διωρίσθη πρόξενος ἐν Τούλτσῃ ὁ κ. Πανουργιᾶς, ἀντὶ τοῦ κ. Νικολάου μετατεθέντος ὡς προέδρου τοῦ ἐμπορικοῦ γραφείου τῆς ἐν Κων)πόλει πρεσβείας, ἀντὶ τοῦ κ. Μάνου μετατεθέντος εἰς Φιλιππούπολιν, ὡς γραμματέως τοῦ προξενείου, εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ κ. Α. Τσιμπουράκη μετατεθέντος εἰς Βιτώλια.

— Κατὰ τὰς χθὲς κομισθείσας ἐνταῦθα βυζαντινὰς συναδέλφους, ἡ διαφορὰ περὶ τῆς μεταξὺ Κριτῆρι καὶ Ζάρκου ὁροθετικῆς γραμμῆς δὲν ἐπελύθη εἰσέτι.

— Τὴν 1 Ὀκτωβρίου ἄρχονται αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐν τοῖς ἐνταῦθα γυμνασίοις μαθητῶν, τῶν μὴ παρουσιασθέντων κατὰ τὰς γενικὰς ἐξετάσεις.

— Διαταγῇ τῆς κυβερνήσεως τὸ ἐν Χαλκίδι τουρκικὸν τέμενος παραχωρεῖται τοῖς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ οἰκοῦσιν Ὀθωμανοῖς.

— Γενομένης τῆς ψηφοφορίας πρὸς ἐκλογὴν δημάρχου Τρινάσου τῆς Λακεδαίμονος ἐξελέχθη τοιοῦτος ὁ κ. Π. Πουλικάκος.

— Τὸ ἐπὶ τῶν ἐσωτερικῶν ὑπουργεῖον ἀνήγγειλε πρὸς τὰς διοικητικὰς τοῦ κράτους ἀρχὰς, ὅτι ἐν Αἰγύπτῳ κυκλοφοροῦσι κίβδηλαι νέαι δραχμαί. Κατὰ τὴν ἐγκύκλιον ἡ ἀπομίμησις αὐτῶν εἶναι ἐντελὴς, διακρίνονται δὲ μόνον ἐκ τοῦ βάρους οὖσαι πολὺ ἐλαφρότεραι.

— Ἕδραι τῶν κατὰ τὴν Δυτικὴν Ἑλλάδα σωμάτων καὶ τμημάτων στρατοῦ διὰ τὴν χειμερινὴν τῶν τοποθέτησιν ὡρίσθησαν αἱ ἑξῆς: Τοῦ 2 τάγματος τοῦ πεζικοῦ τὸ Ἀγρίνιον, τοῦ 4, τοῦ 7, τοῦ 2 μηχανικοῦ καὶ μιᾶς ἴλης τῆς 3 ἱππαρχίας ἡ Ἄρτα, τοῦ 5 ἡ Λευκὰς, τοῦ 13 ἡ Κέρκυρα, τοῦ 2 τῶν εὐζώνων, ὁ Καρβασαρᾶς, τοῦ 3 τὸ Κάτω Πέτα, τοῦ 7 τὰ Πράμαντα, τοῦ 1 ὀρειβατικοῦ ἡ Ἄρτα, δύο δὲ πυρβολαρχίαι αὐτοῦ θὰ ἑδρεύωσιν εἰς Μεσολόγγιον.

— Τὸ ἐν Πάτραις ἑδρεῦον 13 τάγμα ἀπέστειλεν ἀνὰ ἕνα λόχον εἰς Κεφαλληνίαν καὶ Κέρκυραν.

— Ἐπανελήφθησαν ἀπό τινων ἡμερῶν αἱ ἕνεκα τοῦ τρυγετοῦ διακοπεῖσαι ἐργασίαι τῆς τομῆς τοῦ ἰσθμοῦ τῆς Κορίνθου. Ὑπάρχει ὅμως μεγάλη ἔλλειψις ἐργατῶν.

— Τὸ 22 τάγμα τοῦ πεζικοῦ διετάχθη νὰ μετασταθμεύσῃ ἐκ Πέτα εἰς Καλάμας.

— Ἔξωθεν τῆς πόλεως Αἰγίου καὶ πρὸς τὴν εἰς Πάτρας ἄγουσαν ὁδὸν εὑρέθη φονευμένος ὁ Ἰωάννης Σταμόπουλος. Τὸ κακούργημα διεπράχθη παρά τινος Ἐμμ. Ξεννάκη.

— Τῇ 19)1 Ὀκτωβ. ἐγένετο ἐν Παρισίοις ἡ πρώτη συνεδρίασις μεταξὺ τοῦ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν καὶ τοῦ ἐμπορίου τῆς Γαλλίας καὶ τῶν βέλγων ἀντιπροσώπων πρὸς σύναψιν νέας μεταξὺ τῶν δύο τούτων κρατῶν ἐμπορικῆς συνθήκης.

— Κατὰ τὰ ὑπουργικὰ ὄργανα ἀπεφασίσθη νὰ ἀπολυθῶσιν ἐκ τῶν ἐπιστράτων καὶ οἱ διανύσαντες πλέον τῆς δεκαμήνου ὑπηρεσίας.

— Ἐπανῆλθεν ἐκ τῆς ἀνὰ τὴν Εὐρώπην περιοδείας αὐτοῦ ὁ νομοδιδάσκαλος καὶ δικηγόρος κ. Ν. Σαρίπολος.

— Ἐπανῆλθον ἐκ Θεσσαλίας, ὁκ. Μιχαὴλ Χρυσοχόος, ἀκόλουθος τῆς ἐπὶ τῆς ὁροθετήσεως διεθνοῦς ἐπιτροπῆς, καὶ ὁ κ. Σπυρίδων Παγανέλης, ἀνταποκριτὴς τοῦ «Νεολόγου» Κων)πόλεως.

— Συγχαίρομεν ἀπὸ καρδίας τῷ ὑφηγητῇ κ. Δαμιανῷ Βορρὲ ἐπὶ τῇ μετὰ τῆς κόρης Μαρίας Οἰκονομίδου μνηστείᾳ του.

— Τὸ παρελθὸν Σάββατον ἐτελέσθησαν ἐν στενῷ συγγενικῷ κύκλῳ οἱ ἀρραβῶνες τοῦ ἰατροῦ κ. Σπυρίδωνος Σπάθη μετὰ τῆς σεμνῆς κόρης Ἑλένης Ν. Γελαδάκη. Εὐχόμεθα τοῖς μελλονύμφοις ταχεῖαν στέψιν.

— Εἷς τῶν ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου Κων)λεως τεθέντων ὡς ὑποψηφίων διὰ τὴν ἀρτίως ἱδρυθεῖσαν Μητρόπολιν Νικοπόλεως (Πρεβέζης) ἦν καὶ ὁ Σεβαστὸς Μητροπολίτης Αἴνου κ. Ἄνθιμος Τσάτσος, ὁ ἐξ Ἰωαννίνων, οὗτινος ἡ ἐκλογὴ ἤθελεν εἴσθε ἐπιτυχεστάτη διά τε τὰ ἔξοχα αὐτοῦ προτερήματα, καὶ διότι Ἠπειρώτης ὢν καὶ ἐπὶ ὀκταετίαν ὅλην χρηματίσας Ἐπίσκοπος Παραμυθίας, γινώσκει τὰς ἀνάγκας αὐτῆς, ὅπερ οὐκ ὀλίγον ἤθελε συμβάλλει ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ προόδου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Νικοπόλεως. Δυστυχῶς ὅμως ἐν τοῖς Πατριαρχείοις πρυτανεύουσι ἄλλαι σκέψεις καὶ οὕτω παρηγκωνίσθη ὁ καλὸς Μητροπολίτης Αἴνου.

— Χάριτας ὀφείλει ἡ τῶν Ἀθηνῶν κοινωνία τῷ ἀρχιάτρῳ κ. Περικλεῖ Σούτσῳ, ὅστις συνέλαβε τὴν φιλάνθρωπον ἰδέαν ν' ἀναθέσῃ εἰς τρεῖς ἀνθυπιάτρους ἐπικούρους ἰατροὺς τὴν τῶν ἀπόρων ἀσθενῶν ἐπίσκεψιν. Εἷς τῶν ἰατρῶν τούτων τυγχάνει καὶ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Νικοκλῆς. Ὁ εὐδοκιμώτατος οὗτος ἀσκληπιάδης ἐξετέλεσε, καὶ ἰδίως κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐπιδημίας, πάντοτε τὸ καθῆκον αὐτοῦ μετὰ παραδειγματικῆς φιλανθρωπίας καὶ ζήλου, ἐργαζόμενος νύκτα τε καὶ ἡμέραν τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀγάπην τῆς κοινωνίας ἐπισύρων, ἐφ' ὃ δημοσίᾳ ἡ δικαία εὐγνωμοσύνη τῷ ἐκφράζεται παρὰ πάντων. Π.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Τελευταία ὥρα.

Λονδῖνον, 9 Ὀκτωβρίου. — Ὁ κ. Γλάδστων ἀγορεύων ἐν **Leeds** εἶπεν ὅτι ἡ ἀγγλογαλλικὴ ἐπέμβασις εἰς τὴν Αἴγυπτον θέλει εἶσθαι εὐεργετικὴ διὰ τὴν χώραν ἐκείνην, διεκήρυξε δὲ ὅτι ἡ Ἀγγλία θέλει ἐνεργήσει ἐκ συμφώνου μετὰ τῆς Γαλλίας καὶ ὅτι ἡ πολιτικὴ τῶν φιλελευθέρων εἶναι πολιτικὴ εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης.

Ἡ Ἀγγλία καὶ ἡ Γαλλία θὰ στείλωσι ἀνὰ ἓν πολεμικὸν πλοῖον εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν. ἡ ἐπίδειξις αὕτη θεωρεῖται ἀναγκαία ἕνεκεν τῆς ἀποστολῆς τῶν Τούρκων ἀντιπροσώπων εἰς τὴν Αἴγυπτον.

Ὁ γάμος τοῦ κ. Νίτση μετὰ τῆς κόρης τοῦ προέδρου κ. Γρεβὺ θὰ τελεσθῇ τὴν 22 Ὀκτωβρίου.

Havas

ΟΙ ΑΔΕΛΦΟΙ ΠΕΤΡΟΠΟΥΛΟΙ

Ἐκ Τριπόλεως.

Καταχωρίσατε παρακαλῶ, κ. Συντάκτα, εἰς τὴν ὑμετέραν ἐφημερίδα τὰ ὀλίγα ταῦτα, ἅτινα ἐμπνέει δικαία ἀγανάκτησις καὶ ὑπαγορεύει αὐτὴ ἡ τιμὴ νὰ εἴπωμεν. Δὲν μεταχειριζόμεθα μεγάλας λέξεις· ἀναγράφομεν ἁπλῶς τὰ γεγονότα, ἅτινα χαρακτηρίζουσι τὰς π α τ ρ ι ω τ ι κ ὰ ς καρδίας τῶν κ. ἀδελφῶν Πετροπούλων, τοῦ μὲν ἐμπόρου ἐν Σύρῳ, τοῦ δὲ δημάρχου Τριπόλεως κακῇ μοίρᾳ, διὰ τὴν ἀπάνθρωπον ἂν μὴ ἐπίβουλον διαγωγὴν, ἣν ἔδειξαν πρὸς τὰ δυστυχῆ θύματα τῆς τελευταίας μεγάλης πυρκαϊᾶς Τριπόλεως. Ἓν τῶν θυμάτων τούτων εἶμαι καὶ ἐγὼ, καὶ μετέβην μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Σύρον, ἐκπληρῶν καθῆκον, ὅπερ ἡ ἐμπορικὴ τιμὴ ἐπέβαλλέ μοι νὰ τακτοποιήσω τοὺς ἐμπορικοὺς λογαριασμούς μου μετὰ τοῦ ἐκεῖ ἐμπορευομένου Τριπολίτου Ν. Κ. Πετροπούλου. Ἀλλ' οὗτος ὑπέλαβε φαίνεται τοὺς ἐμπόρους ἐπαίτας καὶ ἐπὶ τέσσαρας ὅλας ἡμέρας μάτην ἀνεζητοῦμεν αὐτόν. Καὶ δὲν περιεμένομεν βεβαίως καμμίαν ἔκτακτον γενναιότητα ἢ προθυμίαν ἐξ αὐτοῦ, ἀλλ' οὐδέποτε ἠλπίζομεν ὅτι ἤθελε παρεμβάλλει ἡμῖν καὶ τοιαύτας δυσκολίας ὁ ἐκ Τριπόλεως οὗτος εὐγενὴς ἔμπορος, ὁ ἀδελφὸς τοῦ δημοτικοῦ μας ἄρχοντος, ἐν τῇ πανολεθρίᾳ μας ταύτῃ, καθ' ἣν ἡ Ἑλλὰς ὅλη φιλανθρώπως συνεκινήθη, καὶ ξένοι ὅλως ἄνθρωποι, καὶ δημοτικὰ συμβούλια καὶ κυβέρνησις γενναίως εἰσφέρουσιν. Ἐπαναλαμβάνομεν, ὅτι πολὺ ἀπείχομεν νὰ προσμένωμεν τοιαῦτα καὶ ἀπὸ τὸν π α τ ρ ι ώ τ η ν αὐτὸν, ἀλλὰ τοιαύτην ἐπονείδιστον διαγωγὴν, νὰ ἐκβάλῃ κακῶς τοῦ καταστήματός του τὸν κ. Κ. Μήτρακα καὶ τὸν κ. Ν. Βασιλόπουλον ἀμφοτέρους ἐμπόρους, δυστυχῆ θύματα τῆς πυρκαϊᾶς, καὶ νὰ τοὺς ἀποπέμψῃ κραυγάζων νὰ πᾶν νὰ καῶσιν ὅλοι οἱ Τριπολῖται καὶ τὰ κεφάλια τους μαζὺ, δὲν ἐπιστεύομεν ὅτι ἤθελεν ἀποτολμήσε, ἡ ἐμπορικὴ αὐτὴ κεφαλή.

Ἐλάχιστα τέλος πάντων θὰ ἐνδιέφερεν ἡμᾶς ὁ παντοπώλης αὐτὸς, καίτοι τοιοῦτος, ἂν δὲν εἴχομεν τὴν ἰδέαν, ὅτι ἐν τῇ πρὸς ἡμᾶς τοιαύτῃ διαγωγῇ του ἐνείχετο ὁ ἀδελφός του δήμαρχός μας, κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τοῦ ὁποίου φαίνεται ἐρρύθμισε τὸν τρόπον του, διαπράττων τοιαῦτα πρὸς ἡμᾶς, ἀντὶ τῶν συστάσεων, ἃς ὡς δημοτικός μας ἄρχων κἂν ὤφειλε νὰ παράσχῃ.

Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ ἐλάχιστον ἀπέναντι τῆς ἄλλης ἰδιότητος, ἣν ἀνέπτυξε, διασπείρων ὑπούλως—καὶ ἔχομεν δύο ἐντίμους αὐτηκόους πολίτας—ὅτι ἐν τῷ καταστήματί του, ὅπερ εἶχα ἐνοικιάσει, ἥπλωσα πυρίτιδα, περιμένων τὸ ἀγρίως ἐπερχόμενον πῦρ, ὅπερ καταφθὰν ἀνέφλεξε παραχρῆμα τὸ κατάστημα, ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐξώστου του. Προκαλοῦμεν διὰ τοῦ τύπου τὸν κ. δήμαρχον νὰ δηλώσῃ ἂν εἶπε ταῦτα, καὶ νὰ τὰ ἀναιρέσῃ ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἵνα μὴ κατέλθωμεν εἰς τὰ μέτρα, ἅτινα ὁ νόμος καὶ ἡ τιμὴ μᾶς χορηγοῦσι.

Καθῆκόν μας δὲ θεωροῦμεν ὕστατον νὰ ἐκφράσωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς ἀντίποδας τῶν Πετροπούλων ἐμπόρους Πειραιεῖς, οἵτινες πᾶσαν ἔδειξαν γενναιότητα, παρασχόντες ὑμῖν πᾶσαν εὐκολίαν, ἐνῷ καὶ πολλῷ πλείονα εἶχον λαμβάνειν, καὶ οὐδεὶς τυγχάνει ὢν Τριπολίτης, ὡς οἱ κκ. Πετρόπουλοι.

Δημ. Π. Δημητρίου.
ἔμπορος ἐκ Τριπόλεως.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ»

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26.

ΝΕΑΙ ΙΔΕΑΙ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ
26—Ὁδὸς Σοφοκλέους—26

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ ΠΛΗΝ ΤΩΝ ΚΥΡΙΑΚΩΝ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 5

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Ἐν Ἀθήναις ἐτησία...........	Δραχ. ν.	12
Ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις.........	»	16
Ἐν τῇ Τουρκίᾳ..........	Λ. Τουρ.	1
Ἐν τῷ λοιπῷ ἐξωτερικῷ......	Φράγκα	25

ΕΤΟΣ Δ'.—Αριθμος 1071

ΑΘΗΝΗΣΙ, — 29 Ὀκτωβρίου 1881 — ΠΕΜΠΤΗ

ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΙΣ
Δι' ἕκαστον στίχον .... Λ. 50
Διαρκεῖς ἀγγελίαι κατ' ἀποκοπήν.
Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.
Αἱ πληρωμαὶ γίνονται ἐν Ἀθήναις.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

ΠΑΡΙΣΙΟΙ, 8 Νοεμβρίου.—Βουλευτής τις προσέβαλε ζωηρῶς τὸ Ὑπουργεῖον διὰ τὰ τῆς Τύνιδος καὶ ἐζήτησε νὰ γείνῃ ἀνάκρισις. Ὁ κ. Φερρὺ θέλει ἀπαντήσει αὔριον.

ΒΕΡΟΛΙΝΟΝ, αὐθημερόν. — Ὁ Βίσμαρκ ἐδήλωσεν ὅτι σκοπεύει νὰ παραιτηθῇ ἕνεκεν τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐκλογῶν ὅπερ κωλύει τὴν ἐνέργειάν του.

Havas.

ΛΟΝΔΙΝΟΝ, 39)8 Νοεμβρίου. — Ὁ τῶν αὐτονομιστῶν σύνδεσμος ἐξέδωκε προκήρυξιν, δι' ἧς ζητεῖ ἴδιον κοινοβούλιον διὰ τὴν Ἰρλανδίαν.

Ὁ κ. Clemenceau σθεναρῶς ἐπετέθη κατὰ τῆς ἐν Τύνιδι πολιτικῆς τῆς γαλλικῆς κυβερνήσεως. Ἡ συζήτησις ἀνεβλήθη.

Ἄδεται ἐν Βερολίνῳ, ὅτι ὁ πρίγκηψ Βίσμαρκ ἀπεφάσισε νὰ παραιτηθῇ.

Reuter

Η ΕΡΥΘΡΑ ΒΙΒΛΟΣ.

Ἐκ τῆς «Ἐρυθρᾶς Βίβλου» τῆς Αὐστρίας δημοσιεύομεν τὸ κατωτέρω ἔγγραφον τοῦ ἐπὶ τῶν Ἐξωτερικῶν αὐτῆς ὑπουργοῦ, ὅπερ συνοψίζει ὁλόκληρον τὴν ἐπὶ τοῦ ἡμετέρου ζητήματος πολιτικὴν τῆς δυνάμεως ταύτης.

Ὁ Χάϋμερλε τῷ ἐν Λονδίνῳ ἐπιτετραμμένῳ.

Βιέννη, 16 Νοεμβρίου. (Ἀπόσπασμα).

—Τὴν ἀπὸ 29 Ὀκτωβρίου ὑμετέραν ἔκθεσιν ἀνέγνων μετὰ ζωηροῦ ἐνδιαφέροντος. Αἱ ἐξηγήσεις τοῦ λόρδου Γράμβιλλ περὶ τῆς θέσεως τῶν πραγμάτων ἐν Ἀνατολῇ καὶ περὶ τῶν προσεχῶν ἐνεργειῶν τῶν δυνάμεων εἶναι πολύτιμον τεκμήριον ἐμπιστοσύνης, ἣν ἀνταποδίδομεν ἐκθέτοντες παρρησίᾳ τὰς ἡμετέρας ἰδέας, καίπερ διϊσταμένας ἐν πολλοῖς τῶν τῆς Α. Ἐξ. Ἐγκαρδίως συμμεριζόμεθα τὸν πόθον τοῦ λόρδου Γράμβιλλ, ὅπως ἡ ἀνατολικὴ κρίσις εὕρῃ Ἀγγλίαν καὶ Αὐστροουγγαρίαν ἡνωμένας. Ἡ πεποίθησις, ὅτι ἐν Ἀνατολῇ τὰ πολιτικὰ συμφέροντα τῆς Ἀγγλίας οὐδαμοῦ συγκρούονται μετὰ τῶν ἡμετέρων, εἰσέδυσε παρ' ἡμῖν εἰς πάσας τὰς τάξεις τῆς κοινωνίας. Ἕνα καὶ τὸν αὐτὸν ἐπιζητοῦμεν ἀμφότεροι σκοπὸν,—τὴν λύσιν τῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων ἐπὶ τῇ βάσει τῆς βερολινείου συνθήκης καὶ ἐν πνεύματι προόδου καὶ φιλανθρωπίας, τὴν ἐν μέσῳ τῶν ποικίλων περιπετειῶν τῆς ἀνατολικῆς κρίσεως διατήρησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς εἰρήνης, τὴν ἀδιάσειστον διάσωσιν τῆς εὐρωπαϊκῆς ἰσορροπίας. Ἀφοῦ ὁ σκοπὸς εἶναι κοινὸς, διαφωνίαι περὶ τῶν μέσων δὲν δύναται νὰ χωρίσωσι διαρκῶς τὰς δύο κυβερνήσεις. Ὁ λόρδος Γράμβιλλ εἶπεν ὑμῖν ὅτι, καὶ ἐν περιπτώσει αἰσίας λύσεως τοῦ ζητήματος τοῦ Δουλσίνου, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις δὲν δύναται νὰ σταθῇ εἰς τὸ μέσον τῆς ὁδοῦ, ἀλλὰ προτίθεται νὰ ἐπιληφθῇ καὶ τῶν λοιπῶν ἐκκρεμῶν ζητημάτων, τοῦ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιτροπῆς, τοῦ τῶν ἑλληνικῶν συνόρων, καὶ τέλος τοῦ τῶν μεταρρυθμίσεων ἐν τῇ εὐρωπαϊκῇ καὶ ἀσιατικῇ Τουρκίᾳ. Καὶ ἡμεῖς φρονοῦμεν, ὅτι διὰ τῆς λύσεως τῆς μαυροβουνιακῆς διενέξεως δὲν ἐξωβελίσθησαν τὰ λοιπὰ ἀνεκτέλεστα ἄρθρα τῆς βερολινείου συνθήκης, καὶ ὅτι αἱ δυνάμεις ὀφείλουσι νὰ ἐργασθῶσι καρτερικῶς πρὸς διαδοχικὴν αὐτῶν ἐκτέλεσιν. Οὐ μόνον ἡ πρὸς τὰς συνθήκας πίστις, ἀλλὰ καὶ τὰ ἰδιαίτερα συμφέροντα τῆς ἡμετέρας μοναρχίας ἐπιβάλλουσιν ἡμῖν τὸ καθῆκον τοῦτο. Οὐδὲν κράτος ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ τῆς ἐπιρρώσεως τοῦ ἑλληνικοῦ στοιχείου καὶ τῆς παγιώσεως τῶν ἐν Τουρκίᾳ πραγμάτων ὅσον ἡ Αὐστροουγγαρία, ἥτις, καθὸ γείτων δύναμις, ὑφίσταται ἀμέσως τὰς συνεπείας τῶν αὐτόθι ἐθνικῶν κινημάτων. Ὡς πρὸς τὸν σκοπὸν λοιπὸν τοῦτον καὶ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις καὶ ἡ Εὐρώπη ἐν γένει δύνανται νὰ ὑπολογίζωσιν ἐπὶ τὴν ἡμετέραν ὑποστήριξιν. Ἀλλ' αἱ ἰδέαι τοῦ εὐγενοῦς λόρδου ἀφίστανταί πως τῶν ἡμετέρων, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὰ ἐφαρμοστέα μέσα. Ὁ λόρδος Γράμβιλλ ἐπιθυμεῖ νὰ τηρηθῇ ἡ εὐρωπαϊκὴ συμφωνία καὶ ἡ σύμπραξις πασῶν τῶν δυνάμεων. Προσέθηκεν ὅμως, ὅτι διπλωματικὴ πίεσις, περὶ ἧς θὰ ἦτον ἐκ τοῦ προτέρου γνωστὸν, ὅτι δὲν θὰ προέβαινε πέρα τῆς χρήσεως διπλωματικῶν μέσων. θ' ἀπέφερεν ἀποτέλεσμα. Καὶ ἡμεῖς ποιούμεθα περὶ πλείστου τὴν τήρησιν τῆς εὐρωπαϊκῆς συμφωνίας· ἀλλ' ἡ ἄποψις ἐκβιαστικῶν μέτρων δὲν φαίνεται ἡμῖν συντελεστικὴ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον. Ἡ εὐρωπαϊκὴ συμφωνία εἶναι ἐν γένει διπλωματικὴ ἑνότης σκοποῦσα τὴν ἀποφυγὴν πολεμικῶν περιπλοκῶν. Δὲν θὰ ἐξεπλήρου τὴν ἀποστολήν της, ἐὰν, ἀντὶ νὰ προσπορίσῃ τῷ κόσμῳ αἴσθημα ἀσφαλείας, ἐσχεδίαζεν ἐκβιαστικὰ μέτρα, ἅτινα θὰ ἐζημίουν τὸ ἐμπόριον ὅσον καὶ ἐμπόλεμος κατάστασις καὶ θ' ἀπέληγον ἴσως εἰς αὐτήν. Γινώσκω ὅτι ὁ λόρδος Γράμβιλλ δὲν σχεδιάζει πόλεμον κατὰ τῆς Τουρκίας, ἔχει ὅμως ὁπωσδήποτε πρὸ ὀφθαλμῶν ἐκβιαστικὰ μέσα, ἅτινα δύνανται νὰ προκαλέσωσιν ἀντίστασιν τῆς Τουρκίας καὶ ἑπομένως ἐμπόλεμον κατάστασιν. Εἶναι πιθανὸν ὅτι αἱ εὐρωπαϊκαὶ δυνάμεις θὰ συμμετάσχωσιν ἀμερίστως διαβημάτων, ἅτινα ἐνδέχεται ν' ἀπαιτήσωσιν ἐπὶ τέλους παρὰ τῶν ὑπηκόων θυσίας αἵματος καὶ χρήματος; Καὶ ἐὰν δὲ τοῦτο κατορθωθῇ, φρονεῖ ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις ὅτι ἡ σύμπραξις θὰ ἀντιστῇ εἰς πάσας τὰς περιπετείας μακροτέρας ἐνεργείας; Δὲν ὑπάρχει δὲ μᾶλλον φόβος μὴ ἀναφυῶσι διχογνωμίαι. ἢ καὶ συγκρούσεις συμφερόντων, ἐπεκτείνουσαι εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δυνάμεων σχέσεις τὴν ἐν Ἀνατολῇ ἐπικρατοῦσαν σύγχυσιν; Ἐν τῇ ναυτικῇ διαδηλώσει πρὸ τοῦ Δουλσίνου ὁ κίνδυνος συγκρούσεως μετὰ τῆς Τουρκίας προελαμβάνετο ὑπὸ τῶν πρὸς τοὺς ναυάρχους ὁδηγιῶν Ἄλλως τε δὲ, τὸ Δουλσίνον δὲν ἦτον πλέον δικαίῳ τουρκικὴ χώρα καὶ ἡ σύγκρουσις δυνατὴ ἦτον μόνον πρὸς ἀντάρτας Ἀλβανούς. Καὶ ὅμως καὶ ἐκεῖ ἀνεφύη μερική τις καὶ ὑπολανθάνουσα διαφωνία, μάλιστα δὲ ἀκριβῶς κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἐφαρμογῆς τῆς βίας. Ὁ λόρδος Γράμβιλλ λέγει ὅτι ἡ ἐπίτευξις συμπράξεως πασῶν τῶν δυνάμεων ἐξήρτηται ἐξ ἡμῶν. Ἐπιτραπήτω μοι ν' ἀμφισβητήσω τοῦτο. Δὲν εἶναι ἔργον ἐμοῦ νὰ σαφηνίσω τὴν θέσιν ἑτέρων δυνάμεων. Ἀλλ' εἶναι ἐν παραδείγματι, γνωστὸν ὅτι ἡ Γερμανία, συμμετασχοῦσα τῆς διαδηλώσεως τοῦ Δουλσίνου, διετύπωσεν ἐπιφυλάξεις ὡς πρὸς τὴν χρῆσιν τῆς βίας, δὲν μετέβαλε δ' ἔκτοτε γνώμην. Ὅτι ὁ γαλλικὸς λαὸς δὲν ῥέπει πρὸς συμμετοχὴν εἰς ἐκβιαστικὰ μέτρα ἀπεδείχθη ἐπαρκῶς ἀπὸ τοῦ θέρους, δὲν θὰ παρασύρῃ δὲ βεβαίως τὴν γαλλικὴν κυβέρνησιν τὸ ἡμέτερον παράδειγμα. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἀμφιβάλλω ἐὰν, μετὰ τὴν διεκπεραίωσιν τοῦ ζητήματος τοῦ Δουλσίνου δύναταί τις νὰ ὑπολογίσῃ ἀσφαλῶς καὶ ἐπὶ τὴν ἔνοπλον σύμπραξιν τῆς Ρωσσίας καὶ Ἰταλίας πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν λοιπῶν διατάξεων τῆς βερολινείου συνθήκης. Ἀλλὰ παραλείπων ταῦτα πάντα, ὀφείλω ἀνταποδίδων τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ λόρδου Γράμβιλλ νὰ δηλώσω εἰλικρινῶς ὅτι, τὸ καθ' ἡμᾶς, δὲν δυνάμεθα νὰ συμμετάσχωμεν ἐνεργείας δυναμένης νὰ συνεπιφέρῃ κίνδυνον πολέμου κατὰ Τουρκίας. Ὁ κίνδυνος δ' οὗτος ὑφίσταται, ἅμα ὡς ἐξαγγελθῇ ἀπειλὴ, διότι ἡ στρατιωτικὴ τιμὴ οὐδεμίαν ἐπιτρέπει ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὑποχώρησιν. Τοιαύτην ἐνέργειαν ὑπὲρ ἄλλου σκοποῦ, ἢ ἀμέσως ἀπειλουμένων συμφερόντων τῆς μοναρχίας, ἀπαγορεύει τῇ κυβερνήσει, οὐ μόνον ἡ πολιτικὴ αὐτῆς πεποίθησις ἀλλὰ καὶ ἡ ἀναμφιλέκτως ἐκδηλωθεῖσα θέλησις τῶν ἀντιπροσωπευτικῶν σωμάτων, ἣν πᾶσα συνταγματικὴ κυβέρνησις ὀφείλει νὰ σέβηται. Εὐρωπαϊκὴ συμφωνία πρὸς ἐκβιαστικὰ μέτρα δὲν φαίνεται λοιπὸν ἡμῖν δυνατή.

Νομίζομεν ὅμως ὅτι δύναται νὰ διατηρηθῇ ἀκόπως, ἐὰν τάξῃ ἑαυτῇ ὡς σκοπὸν τὴν διαδοχικὴν διευθέτησιν τῶν ἀνατολικῶν περιπλοκῶν, ἐν πνεύματι κατευνασμοῦ τῆς Εὐρώπης καὶ τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου, καὶ τοῦ ἔργου ἐπιληφθῇ, μετ'

46=ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ "ΝΕΩΝ ΙΔΕΩΝ"=46

VICTOR HUGO

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ

Μετάφρασις ἐπιδιωρθωμένη

Ι. ΙΣΙΔΩΡΙΔΟΥ ΣΚΥΛΙΣΣΗ.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ — ΦΑΝΤΙΝΑ

ΒΙΒΛΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ — ΚΑΤΑΝΤΑ

Τί ἤθελον, Θεὲ, ἐξ αὐτῆς τῆς δυστυχοῦς; Τὴν ἔβαλον εἰς τὸ μέσον καὶ τὴν κατετόξευον πανταχόθεν, ὡς ἂν ἦτο θηρίον· ἔβλεπεν αὐτὴ τοῦτο, καὶ εἰς τὴν καρδίαν της ἀνεπτύσσετο βαθμηδὸν θηριῶδές τι.

Κατὰ τὴν αὐτὴν ἐκείνην ἐποχὴν, ὁ Θενραδιέρος τὴν ἔγραψεν, ὅτι ἦτο πολλὴ ἡ καλωσύνη του, περιμείναντος ἕως τότε· ὅτι τὸν ἐχρειάζοντο ἀμέσως ἑκατὸν φράγκα, εἰδεμὴ θὰ ἀπέβαλλεν ἀπὸ τῆς οἰκίας του τὴν Τιτίκαν, μόλις ἀναλαμβάνουσαν ἀπὸ τῆς μακρᾶς ἀσθενείας της, καὶ ὅτι δὲν τὸν ἔμελλεν ἂν ἐπάθαινεν ὅ,τι ἐπάθαινεν, ἐκτεθειμένη εἰς τοὺς πέντε δρόμους, ἐκ τοῦ ψύχους καὶ τῶν στερήσεων. — Ἑκατὸν φράγκα! ἐσκέφθη ἡ Φαντίνα. Θεέ μου! καὶ ποῦ ἐπάγγελμα νὰ κερδίζω πέντε φράγκα τὴν ἡμέραν ἐγώ;

Τέλος! εἶπεν, ἂς πωληθοῦν πλέον καὶ τὰ ἐπίλοιπα.

Καὶ, ἡ ἀθλία, ἔγινε κοινή.

ΙΑ'.

ΛΥΤΡΩΣΟΝ ΗΜΑΣ ΧΡΙΣΤΕ.

Τί μᾶς διδάσκει αὐτὴ ἡ ἱστορία τῆς Φαντίνης; Παριστᾷ ἡμῖν τὴν κοινωνίαν ἀγοράζουσαν δούλην.

Παρὰ τίνος τὴν ἀγοράζει; ποῖος τὴν πωλεῖ; Τὴν πωλεῖ ἡ πενία, ἡ πεῖνα, τὸ ψῦχος, ἡ ἐγκατάλειψις, ἡ ἀπόγνωσις. Δια πραγμάτευσις ὀδυνηρά! Πωλεῖται μία ψυχὴ ἀνθ' ἑνὸς κομματίου ψωμίου. Πωλητὴς, ἡ πενία· ἀγοραστὴς, ἡ κοινωνία.

Ὁ πολιτισμὸς ἡμῶν ἰθύνεται ὑπὸ τοῦ ἱεροῦ νόμου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὁ νόμος οὗτος εἰσέτι δὲν εἰσεχώρησεν ἐντὸς τοῦ ἡμετέρου πολιτισμοῦ. Λέγομεν ὅτι ἡ δουλεία ἐξηλείφθη ἀπὸ τοῦ εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ. Λάθος. Ἡ δουλεία εἰσέτι ὑφίσταται· πλὴν καταπιέζει μόνην τὴν γυναῖκα, καὶ καλεῖται πορνεία.

Καταπιέζει τὴν γυναῖκα, δηλαδὴ καταπιέζει τὴν χάριν, τὴν ἀδυναμίαν, τὸ κάλλος, τὴν μητρότητα. Τοῦτο περιποιεῖ εἰς τὸν ἄνδρα αἶσχος, καὶ αἶσχος ἐκ τῶν μεγίστων τοῦ ἀνδρός.

Εἰς ἣν ἐφθάσαμεν στιγμὴν τοῦ θλιβεροῦ τούτου δράματος, οὐδὲν πλέον μένει εἰς τὴν Φαντίναν, ἐξ ὧν ἐχαρακτήριζον αὐτὴν πρίν. Αὐτὴ, ἀφοῦ κατέστη πηλὸς, κατέστη μάρμαρον. Ὁ ἁπτόμενος αὐτῆς αἰσθάνεται ψῦχος. Διέρχεται ἡ κόρη αὕτη ἔμπροσθέν σου, καὶ ἐνῷ δὲν σὲ γνωρίζει, τὴν γίνεσαι τύραννος· παριστᾷ πρόσωπον ἠτιμασμένον, ἠμαυρωμένον. Ἡ ζωὴ καὶ ἡ κοινωνικὴ τάξις τὴν εἶπον τὸν τελευταῖον λόγον· πᾶν ὅ,τι μέλλει νὰ τὴν συμβῇ, τὴν συνέβη. Πάντα ᾐσθάνθη, πάντα ὑπέστη, πάντα ἐδοκίμασε, πάντα ἀπώλεσε, τὸ πᾶν ἐθρήνησεν. Ἔκλινε τὸν αὐχένα εἰποῦσα «ὑπομονή» ἀλλ' αὐτὴ ἡ ὑπομονὴ ὁμοιάζει πρὸς τὴν ἀδιαφορίαν, ὅσον ὁ ὕπνος πρὸς τὸν θάνατον. Δὲν ἀποφεύγει πλέον τίποτε. Δὲν ἔχει πλέον τί νὰ φοβηθῇ. Ἂς πέσῃ τοῦ λοιποῦ κατὰ κεφαλῆς της ὅλη ἡ νεφέλη τῆς βροχῆς, καὶ ἂς τὴν λούσῃ ὁ ὠκεανὸς ὅλος! Τί τὴν μέλει! εἶνε σπόγγος πεποτισμένος.

Τοῦτο νομίζει, τοὐλάχιστον. Λανθάνεται ὅμως ὁ φανταζόμενος ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐξεκένωσεν ἅπασαν τὴν ὀργὴν τῆς τύχης, ἢ ὅτι ἔφθασεν εἰς τὸν πυθμένα οἱουδήποτε βυθοῦ.

Φεῦ! ὅλαι αὗται τῶν ἀνθρώπων αἱ τύχαι, αἱ συνωθούμεναι φύρδην μίγδην, τί εἶνε ἆρά γε; ποῦ πορεύονται; καὶ τοιαῦται διατί;

Ἐκεῖνος ὅστις γινώσκει τοῦτο, βλέπει ἐν παντὶ σκότει. Οὗτος εἷς καὶ μόνος. Καλεῖται Θεός.

ΙΒ'.

ΑΡΓΙΑ ΓΟΜΑΡΙΑΔΟΥ.

Εἰς πᾶσαν πόλιν μικρὰν, εἰς τὴν Μ. ἐπὶ Μ... ἰδίως, ὑπάρχει τάξις τις νέων, τραγαλιζόντων κατ' ἔτος χιλίων πεντακοσίων φράγκων πρόσοδον καθὼς ἄλλοι ὅμοιοί των εἰς Παρισίους τραγαλίζουν ἐν τῷ αὐτῷ διαστήματι καιροῦ διακοσίας χιλιάδας φράγκων. Ὄντα ἀνήκοντα εἰς τὴν μεγάλην φυλὴν τῶν οὐδετέρων. Ἐκτομίαι, παράσιτοι, οὐτιδανοὶ, ἔχοντες ὀλίγην τινὰ γῆν, ὀλίγην ἀνοησίαν καὶ ὀλίγην εὐφυΐαν· οἵτινες εἰς μὲν τὰς κοσμίας συναναστροφὰς θὰ ἐφαίνοντο ἀγροικότατοι, εἰς δὲ τὸ καπηλεῖον φρονοῦν ἑαυτοὺς εὐπατρίδας, καὶ λέγουν αἱ γαῖαί μου, τὰ δάση μου, οἱ χωρικοί μου· οἵτινες διασυρίζουν τὰς θεατριστίας ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅπως ἐπιδειχθῶσιν ὡς εἰδήμονες τοῦ καλοῦ· οἵτινες ἔρχονται εἰς ἔριν πρὸς τοὺς ἀξιωματικοὺς τῆς φρουρᾶς, ὅπως φανῶσιν ὡς ἀνδρεῖοι· οἵτινες κυνηγοῦν, καπνίζουν, χασμῶνται, πίνουν, ὄζουν καπνοῦ, σφαιρίζουν, παρατηροῦν τοὺς καταβαίνοντας ἀπὸ τῶν ὀχημάτων, διάγουν τὸν βίον των ἐν τῷ καφενείῳ, ἔχουν ἕνα σκύλον ἵνα τρώγῃ τὰ ὀστὰ ὑπὸ τὴν τράπεζάν των, καὶ μίαν ἑταίραν ἵνα φέρῃ εἰς αὐτὴν τὰ φαγητὰ, ἐπιμένουν δι' ἕνα ὀβολὸν, ὑπερακοντίζουν πάντα συρμὸν, περιφρονοῦν τὰς γυναῖκας, γηράσκουν βλάκες, δὲν καταγίνονται εἰς ἔργον, δὲν χρησιμεύουν εἰς τίποτε, καὶ οὔτε βλάπτουν μέγα τι.

Ἂν ὁ κύριος Θολωμῆς ἔμενεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, καὶ δὲν ἔβλεπε ποτὲ τοὺς Παρισίους, τοιοῦτος θὰ ἦτο κ' ἐκεῖνος. Ἂν οἱ τοιοῦτοι ἦσαν πλουσιώτεροι, ὁ κόσμος θὰ ἔλεγεν, «εἶνε κομψοί»· ἂν ἦσαν πτωχότεροι, θὰ ἔλεγεν, «εἶνε τ ε μ π έ λ η δ ε ς».

ἐπιμονῆς μέν, ἀλλὰ παρέχουσα τῇ Εὐρώπῃ ἐγγύησίν τινα ὅτι ἡ εἰς τὰ ἀνατολικὰ πράγματα ἐπέμβασις δὲν θὰ καταστῇ μόνιμος. Καὶ νῦν ἐξεταστέον ἐὰν ἀπολύτως καὶ μὴ λαμβανομένης ὑπ' ὄψιν τῆς εὐρωπαϊκῆς συμφωνίας, εἶναι δυνατὸν νὰ λυθῶσι τὰ ἐκκρεμῆ ζητήματα δι' ἐξωτερικῆς βίας; Ἐν Μαυροβουνίῳ ἐπρόκειτο περὶ μικρᾶς λωρίδος γῆς, ἣν εἶχε ἤδη ἐγκαταλείπει κατ' ἀρχὴν ἡ Πύλη, Ἀλλ' αἱ δυσχέρειαι τοῦ ἐγχειρήματος αὐξάνουσιν ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως τοῦ ἀμφισβητουμένου ἐδάφους καὶ τῆς ἐκ τῶν παραλίων ἀποστάσεως. Ῥίπτοντες ἓν βλέμμα ἐπὶ τῶν συνόρων, ἅτινα ἔταξε τῇ Ἑλλάδι ἡ Συνδιάσκεψις, τίνας δυσχερείας δὲν θ' ἀπηντῶμεν ἐν περιπτώσει ἐκβιασμοῦ ἢ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ἢ ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ Ἠπείρῳ; Δυνάμεθα ἀληθῶς, καὶ τοῦτο φαίνεται λαμβάνουσα ὑπ' ὄψιν ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις, νὰ προσβάλωμεν τὴν Τουρκίαν εἰς ἄλλα τρωτὰ σημεῖα καὶ νὰ βιάσωμεν αὐτὴν εἰς ἀποδοχὴν τῶν βουλευμάτων τῆς Συνδιασκέψεως διὰ κατασχέσεως λιμένων, διακοπῆς τῶν θαλασσίων συγκοινωνιῶν κτλ. Ἀλλὰ καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει δὲν θὰ ἐπιτυγχάνετο πραγματικὴ παράδοσις, ἀλλὰ μόνον ἡ παραχώρησις ἐπὶ τοῦ χάρτου. Πρὸς πραγματικὴν παράδοσιν ὁ Σουλτάνος θὰ ἐκήρυττεν ἑαυτὸν ἀνίσχυρον καὶ ἴσως θὰ ἦτον τοιοῦτος. Ἡ κατοχὴ θὰ ἦτον λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπιτελεσθῇ ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων ἢ ὑπο ξενικῶν στρατευμάτων. Ἀλλ' οἱ Ἕλληνες δὲν εἶναι ἔτι στρατιωτικῶς ἴσοι πρὸς τὸ ἔργονν πᾶσα δὲ κατὰ θάλασσαν ὑποστήριξις δὲ, θ' ἀπήλλασσε τὸν νεκρὸν ἑλληνικὸν στρατὸν τῆς ὑπὸ τῶν ἐμπειροπολέμων τουρκικῶν στρατευμάτων ἥττης. Θὰ καθίστατο λοιπὸν ἀναγκαία ἡ ἀποβίβασις πολυαρίθμου ξενικοῦ στρατοῦ. Ἀγνοῶ ἐὰν ὑπάρχῃ δύναμίς τις προάγουσα τὴν ἐν εὐρωπαϊκῷ πρωτοκόλλῳ ἀναγραφεῖσαν ἀφιλοκέρδειαν ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε νὰ ὑποστῇ τὰς θυσίας τοιαύτης ἐκστρατείας. Ἀλλὰ καὶ τούτου δοθέντος, αἱ δυνάμεις πρὶν ἢ προβῶσιν εἰς τοιαύτην ἐνέργειαν, ὀφείλουσι ν' ἀναλογισθῶσιν ὅτι πόλεμος, διεξαγόμενος ἐν ὀνόματι τῆς Εὐρώπης, θὰ ὑπερέβαινε τὰ ὅρια ὑποστηρίξεως τῆς Ἑλλάδος καὶ θ' ἀπέληγεν εἰς κατάλυσιν τοῦ ὀθωμανικοῦ κράτους. Οὐδεμία πολιτικὴ τέχνη δύναται νὰ ὑπολογίσῃ ἐπὶ δεκαετηρίδας ἐπὶ τῆς ὑπάρξεως ἢ τῆς καταλύσεως οἱουδήποτε κράτους, οὐδεμία δὲ δύναμις ἔχει τοσαύτην ἐπὶ τὴν ζωτικότητα τῆς Τουρκίας πεποίθησιν, ὥστε νὰ ὑπερμαχήσῃ ἐνεργῶς τῆς τεχνητῆς αὐτῆς διατηρήσεως. Ἀλλ' ἐξ ἴσου ἐπικινδύνως διὰ τὴν παγκόσμιον εἰρήνην καὶ τὴν ἀνάπτυξιν τῶν λαῶν τοῦ Αἵμου θὰ ἐπολιτεύοντο αἱ δυνάμεις, ἐὰν ἐπεχείρουν τὴν βιαίαν κατάλυσιν τῆς Τουρκίας ὅ,τι δὲν θέλουσι νὰ ἐπιχειρήσωσι πρὸς διατήρησιν αὐτῆς. Ἄχρι τοῦδε οὐδεὶς εὐρωπαϊκὸς Ἄρειος Πάγος διέγνω τίνι τρόπῳ δύναται ν' ἀντικατασταθῇ τὸ ὀθωμανικὸν κράτος. Ἄχρι τοῦδε, παρὰ τὰ σλαβικὰ γένη, τὰ λοιπὰ νομίμους ἔχοντα ἀξιώσεις στοιχεῖα δὲν ὡρίμασαν ἀρκούντως, ὅπως καταλάβωσι τὴν προσήκουσαν αὐτοῖς θέσιν. Οὐχὶ ὁμοσπονδία, ἀλλ' ἀλληλομαχία τῶν διαφόρων γενῶν θὰ διεδέχετο τὸ γηραιὸν κράτος. Ἐκεῖνο ἰδίως τὸ στοιχεῖον, οὗ ἡ περίθαλψις ἐνδιαφέρει κατὰ πρῶτον λόγον καὶ τὴν Ἀγγλίαν καὶ ἡμᾶς, τὸ ἑλληνικόν, ἐκτιθέμενον εἰς τὴν διπλῆν ἐχθροπάθειαν Σλάβων καὶ Ἀλβανῶν, δεινοὺς θὰ διέτρεχε κινδύνους. Οὐ μόνον χάριν τῆς διατηρήσεως τῆς Τουρκίας, ἀλλὰ καὶ χάριν τῶν ἐθνικοτήτων, ἐξ ὧν αὕτη σύγκειται, ὀφείλομεν λοιπὸν νὰ εὐχώμεθα τὴν ἀποφυγὴν νέου κλονισμοῦ. Αὕτη ἡ ἡμετέρα γνώμη περὶ τοῦ δυνατοῦ καὶ ὠφελίμου ἐκβιαστικῶν κατὰ Τουρκίας μέτρων.

Τὴν ἀβουλίαν τῆς Πύλης δὲν καταδικάζει ὁ λόρδος Γράμβιλλ ἐντονώτερον ἡμῶν. Συμφωνῶ μετ' αὐτοῦ, ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ πολιτικήν, διότι ἔδοξε τῇ Τουρκίᾳ νὰ παρεμβάλῃ παντοῖα προσκόμματα εἰς τὴν παράδοσιν τοῦ Δουλσίνου. Προσθέτω ὅμως, ὅτι ἡ Εὐρώπη δὲν δύναται νὰ συλλαμβάνῃ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν εὐρυτέρας ἀποφάσεις, διότι ἡ Τουρκία παρέχει ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν νέα τεκμήρια ἀναξιοπιστίας. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐξολισθαίνωμεν ἀπὸ ἐνεργείας εἰς ἐνέργειαν, ἐφ' ὅσον παρατείνεται ἡ τουρκικὴ ἀβουλία. Οὕτως ἡ πολιτικὴ ἡμῶν θὰ ἐξηρτᾶτο ἐκ παράγοντος ἀνυπολογίστου. Ταῦτα λέγοντες, ῥητῶς δηλοῦμεν, ὅτι οὐδεμιᾶς τῶν ὑπὸ τῶν δυνάμεων διατυπωθεισῶν ἀξιώσεων παραιτούμεθα. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν ὑπερμαχοῦντες παρὰ τῇ Πύλῃ τῶν ἀξιώσεων τῆς Ἑλλάδος καὶ ἔχοντες πρὸ ὀφθαλμῶν τὴν ἐκτέλεσιν τῶν μεταρρυθμίσεων, συνῳδὰ πρὸς τὰς προτάσεις τῆς διεθνοῦς ἐπιτροπῆς. Ἀνακεφαλαιῶν ῥηθέντα, λέγω· Ἐπιθυμοῦμεν τὴν εὐρωπαϊκὴν συμφωνίαν· νομίζομεν, ὅτι ἐκβιαστικὰ μέτρα θὰ διεκύβευον αὐτὴν καὶ ὅτι ἐν γένει διὰ τῆς βίας δὲν θὰ ἐπετυγχάνετο ὁ ποθητὸς σκοπός· ἐλπίζομεν ἀπ' ἐναντίας, ὅτι ἡ ἄπαυστος ἐπίδρασις τῆς ἡνωμένης Εὐρώπης κέκτηται ἠθικὸν κῦρος, εἰς ὃ ἡ Πύλη, κακῶς ἔχουσα ἐσωτερικῶς, δὲν θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιστῇ ἐπὶ πολύ. Ἐπιμένομεν λοιπὸν εἰς τὴν ἀξίωσιν τῆς ἀμειώτου ἐφαρμογῆς τῆς βερολινείου συνθήκης, φρονοῦμεν ὅμως, ὅτι ἡ φύσις καὶ ἡ ἐποχὴ τῶν διαβημάτων τῶν δυνάμεων πρέπει νὰ ἔχῃ ὡς τριπλοῦν γνώμονα, τὴν ἀνάγκην τῆς εἰρήνης, ἣν αἰσθάνεται ὁ κόσμος σύμπας, τοὺς κινδύνους, οὓς θὰ συνεπήγετο βιαία κατάλυσις τῆς Τουρκίας, καὶ τὰς πραγματικὰς δυνάμεις τῶν στοιχείων, εἰς ἃ πρόκειται νὰ χορηγηθῇ ὑποστήριξις.

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΟΥ ΓΑΜΒΕΤΤΑ

Τὰ «Ἡμερήσια Νέα» δημοσιεύουσι τὸ ἑπόμενον ἀρθρίδιον ἐν τῷ φύλλῳ αὐτῶν τῆς 3ης Νοεμβρίου.

«Ὁ ἐν Παρισίοις ἡμέτερος ἀνταποκριτής, ἔν τινι αὐτοῦ τηλεγραφήματι ἀγγέλλει, ὅτι ὁ Γαμβέττας θέλει κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἐπιληφθῇ τῆς εὐκαιρίας, μετὰ τὴν ἐκλογὴν τοῦ προέδρου τῆς βουλῆς, νὰ διακηρύξῃ ὁποία ἔσται ἡ πολιτικὴ αὐτοῦ, ἐὰν προσκληθῇ εἰς τὴν ἐξουσίαν. Καιρὸς δὲ εἶναι ὅπως δοθῇ τοιαύτη τις ἐξήγησις. Χωρὶς νὰ εἴπωμεν τι περὶ τῶν ἐμπορικῶν καὶ τῶν μετὰ τῆς ἀλλοδαπῆς σχέσεων τῆς γαλλικῆς δημοκρατίας, ὑπάρχουσι ζητήματα ἐσωτερικά, περὶ τῶν ὁποίων αἱ ἰδέαι τοῦ Γαμβέττα εἶναι ἀτελῶς γνωσταί. Ὅταν ὁ Brisson λάβῃ τὰς ψήφους, αἵτινες παρέξουσιν αὐτῷ τὸ δικαίωμα νὰ καταλάβῃ τὴν τοῦ προέδρου ἕδραν, αἱ πολιτικαὶ τάσεις τῶν νέων βουλευτῶν θέλουσι ταχέως λάβει τὴν εὐκαιρίαν τοῦ νὰ ἐκδηλωθῶσιν. Σήμερον ὁ Γαμβέττας θέλει ἐκκενώσει τὴν προσωρινὴν αὐτοῦ θέσιν χάριν ἄλλης διαρκεστέρας καὶ σπουδαιοτέρας. Δικαιότατον εἶναι ὅπως ὁ ἰσχυρότατος τῶν ἐν Γαλλίᾳ πολιτικῶν ἀνδρῶν ἀναλάβῃ καὶ εὐθύνην, καὶ μὴ ἀναβιβάζῃ καὶ καταβιβάζῃ ὑπουργεῖα, εἰς ὧν τὰς πράξεις οὐδόλως ἐνέχεται. Ἀλλ' ἀφ' ἑτέρου τὸ γαλλικὸν κοινὸν ἔχει τὴν ἀξίωσιν νὰ μάθῃ τὰς ἰδέας τοῦ Γαμβέττα ἐπὶ τῶν τῆς ἡμέρας ζητημάτων πρὶν ἢ ὁριστικῶς ὑποκύψῃ εἰς αὐτόν. Ὁ Γαμβέττας, ὡς αὐτὸς ἐσχάτως ἀνέμνησεν εἰς ἡμᾶς εἶναι ὀπαδὸς τῆς ἐλευθέρας ἐμπορίας, καὶ λίαν ἐνδιαφέρον εἶναι νὰ μάθωμεν μέχρι τίνος σημείου θέλει συναινέσει εἰς τὴν ἐνσάρκωσιν τῶν προστατευτικῶν ἀρχῶν ἐν τῷ γαλλικῷ δασμολογίῳ, καὶ ὁποίαν ἀποδίδει σπουδαιότητα εἰς τὴν διατήρησιν τοῦ μετὰ τῆς Ἀγγλίας ἐμπορίου. Ὁποία ἔσται ἡ διαγωγὴ τοῦ νέου γάλλου πρωθυπουργοῦ ἐν τῷ ζητήματι τῆς Τύνιδος εἶναι ἐπίσης μεγίστης σπουδαιότητος ζήτημα.

Πρὸς τούτοις ὑπάρχουσιν ἄλλα ζητήματα σχέσιν ἔχοντα πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, τὸν στρατόν, τὸν περὶ γάμου νόμον, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἐνδέχεται καθ' οἵαν δήποτε στιγμὴν νὰ προσλάβῃ κατεπείγουσαν σπουδαιότητα. Εἴδησίς τις, ἣν ὁ ἀνταποκριτὴς ἡμῶν διαβιβάζει, θέλει προξενήσει ἔκπληξίν τινα. Ὁ Naquet ἐκηρύχθη ὑπὲρ τοῦ Γαμβέττο. Αἱ ἀρχαὶ τῶν ἐν Γαλλίᾳ ἀδιαλλάκτων ὑπόκεινται εἰς κατεύνασιν, ὅταν ἀντιμετωπίζωσιν οὗτοι ἐπιτυχίας καὶ δημοτικότητα· καὶ ὁ Naquet ἔφθασεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι ὁ Γαμβέττας εἶναι τόσον φοβερός, ὥστε ἀπέβη ἀπαραίτητος. Ἡ σημαντικὴ αὕτη προσχώρησις πιθανὸν εἶναι, ὅτι θέλει ἔχει καὶ ἄλλους μιμητάς. Ὁ Γαμβέττας, οὗτινος αἱ περιοδικαὶ ἐξάψεις οὐδόλως παραβλάπτουσι τὴν προορατικότητα, οὐδεμιᾶς θέλει παραμελήσει εὐκαιρίας τοῦ νὰ συνδιαλλαχθῇ πρὸς οἱανδήποτε τῆς ἀριστερᾶς μερίδα».

Εἶναι ἀληθῶς ἀξιοπαρατήρητον τὸ πνεῦμα τῆς διαστροφῆς ὑπὸ τὴν ὁποίαν λειτουργοῦσιν ἀνεξαιρέτως πάντα τὰ κυβερνητικὰ πράγματα τῆς χώρας ἡμῶν. Χθὲς ἔτι ἐφωνάζομεν ὑπὲρ τῶν παρανόμως κρατουμένων ἐν ταῖς τάξεσι τοῦ στρατοῦ ἐθνοφρουρῶν παρὰ τὰς σαφεῖς διατάξεις τοῦ νόμου. Μόλις πρὸ ὀλίγου καὶ μετὰ μεγάλας κραυγὰς ὑπεβλήθησαν καὶ οἱ ἐν ταῖς νέαις ἐπαρχίαις ἄνδρες τοῦ στρατοῦ εἰς τὰ μονομερῶς διὰ τοὺς ἐν τῇ πρώην Ἑλλάδι ληφθέντι ἀπολύσεως μέτρα. Τὸ ζήτημα τῶν ἐθελοντῶν μένει ἔτι ἄλυτον ὑπὸ τὴν βραδυποροῦσαν διοικητικὴν ἡμῶν μηχανήν. Ἤδη προτάττεται καὶ ἕτερον, τοῦ ὁποίου ἀγνοοῦμεν τὴν ἀριθμητικὴν σειράν. Οἱ δυνάμει τοῦ ἄρθρου 62 τοῦ περὶ στρατολογίας νόμου εἰς τὴν διαθεσιμότητα ὑπαγόμενοι μετὰ τὴν παρ' αὐτῶν κατάθεσιν 100 δρ, κατέθεσαν ἤδη πρὸ πέντε ὁλοκλήρων μηνῶν τὸ ποσόν, τὸ ὑπουργεῖον ἀπεφάνθη ἐπὶ τῶν αἰτήσεων των παραπέμψαν αὐτοὺς εἰς τὴν διαθεσιμότητα, καὶ ὅμως, τίς νὰ τὸ πιστεύσῃ; οἱ ἄνδρες οὗτοι μένουσιν ἔτι εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ, διότι μεθ' ὅλα ταῦτα δὲν δίδεται αὐτοῖς ἡ ἀπόλυσις. Ὁμολογοῦμεν ὅτι τὰ γεγονότα ταῦτα εἶναι ἐπὶ τοσοῦτον παράδοξα, ὥστε δὲν μένει ἄλλο τι διὰ τὸν ἐπιθυμοῦντα νὰ μελετᾷ τα καθ' ἡμᾶς εἰμὴ ἡ τὴν τελευταίαν ἀπορίαν ἐκφράζουσα ὕψωσις τῶν ὤμων, διότι ἀληθῶς ἀπόλλυται καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις ἐπὶ τοιούτων μέτρων.

ΔΙΑΦΟΡΑ

Τηλεγραφικῶς διετάχθη ὑπὸ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν ἡ μετασταθμευσις τοῦ 14 πεζικοῦ τάγματος ἐκ Λαρίσσης εἰς Ἀθήνας, τοῦ 19 ἐξ Ἁλμυροῦ εἰς Ναύπλιον. τοῦ 16 εἰς Κόρινθον καὶ τοῦ 5 εὐζωνικοῦ εἰς Στυλίδα.

— Διαταγῇ τοῦ ὑπουργείου τῶν στρατιωτικῶν τὸ 4ον εὐζωνικὸν τάγμα μετεστάθμευσεν ἐκ Φαναρίου εἰς Καρπενήσιον.

— Τὴν ἑβδομάδα ταύτην δημοσιεύονται τὰ διατάγματα, δι' ὧν καταρτίζεται τὸ προσωπικὸν τῶν ἐν Βόλῳ τελωνειακῶν ἀρχῶν, αἵτινες θὰ παρευρεθῶσιν αὐτόθι πρὸ τῆς καταλήψεως.

— Μετ' ἀπορίας εἴδομεν τοὺς ἀπολυομένους ἄνδρας τοῦ στρατοῦ φέροντας τὴν στρατιωτικὴν αὐτῶν στολὴν καὶ ἀντὶ πίλου μανδύλια διαφόρων χρωμάτων δεδεμένα ὄπισθεν διὰ κόμβου. Ἐμάθομεν, ὅτι τοῦτο ἐγένετο ἐξ ἀνάγκης, διότι κατὰ τὴν ἀπόλυσιν δὲν ἐδόθησαν τὰ πηλίκια εἰς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ὑπηρετήσαντας! Ἐχάθη λοιπὸν διὰ παντὸς ἡ ἐντροπή;

— Ἀπελύθη τῆς θέσεώς του ὁ ἐν Ἰασίῳ πρόξενος τῆς Ἑλλάδος κ. Νομικός.

— Τὸ ἐν Πειραιεῖ ἑδρεῦον 23ον πεζικὸν τάγμα ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν ἀνέρχεται ἐνταῦθα.

— Κατὰ τὰς ἐφημερίδας τῶν Πατρῶν τοιχοκολλήσεις ἐγένοντο ἐν πόλει ἐκείνῃ ἐπὶ τῇ διαλύσει τῆς Βουλῆς, φέρουσαι τὸν τίτλον: **Κάτω ὁ ἐπίορκος.**

— Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ Κωνσταντινουπόλεως πρὸς τὴν «Πολιτικὴν Ἀνταπόκρισιν» οἱ ἐν Κων)πόλει πρεσβευταὶ σκέπτονται νὰ λύσωσιν ὑπὲρ τῆς Πύλης τὴν περὶ Κριτῆσι καὶ Ζάρκου διαφοράν.

— Ὁ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς ἐσοδείας μέχρι τῆς 10 λήγοντος ἐξαχθεὶς σταφιδόκαρπος ἐκ τῶν διαφόρων λιμένων τοῦ κράτους ἀνέρχεται εἰς 151,909,544 λίτρας.

— Ἀφίκετο ἐκ Παρισίων ὅπου διέμενεν ἐπὶ τετραετίαν πρὸς ἀποπεράτωσιν τῶν Νομικῶν σπουδῶν του ὁ κ. Ἄγγελος Α. Κολικλέζης ἐξ Ἄργους.

— Εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς ἔφθασαν τὰ ἑξῆς φορτία σίτου· ἐκ Ραιδεστοῦ 450,000 ἐκ Πόρτο-Λαγὼ 170,000, ἐκ Δεδεαγὰτς 397,500 ἐκ Θεσσαλονίκης 25,000 ἐκ Ταϊγανίου 393,000 ἐκ Βιρδιάνσκας 349,000 κριθῆς, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως 64,000, ἐκ Μεγάλης Λίμνης 42,000.

— Ὡς ὑποψήφιοι τοῦ κατὰ τὴν προσεχῆ ἑβδομάδα σχηματισθησομένου ὑπουργείου Γαμβέττα ἀναφέρονται ὁ Τισσώ, ὁ Σελαμὲλ-Λακοὺρ καὶ ὁ Φραισσινέ. Ἀγνοεῖται πῶς θὰ διανεμηθῶσι τὰ χαρτοφυλάκια, ἰδίως δὲ δυσχερὴς ἀποβαίνει ἡ ἐκλογὴ ὑπουργοῦ τῶν ἐξωτερικῶν.

— Ἡ ἐφημερὶς «Clairon» ἐδημοσίευσε κατ' αὐτὰς δριμύτατον κατὰ τῶν αὐτουργῶν τῆς κατὰ τῆς Τύνιδος ἐκστρατείας ἄρθρον. Εἶχε μέλαν, ὡς ἐν πένθει τὸ περιθώριον καὶ ἀπηυθύνετο πρὸς τὰς μητέρας, ὧν τὰ τέκνα ἀπωλέσθησαν ἐκ τοῦ τυφοειδοῦς πυρετοῦ καὶ τῶν ἐν Τύνιδι πολεμικῶν κακουχιῶν.

— Ὁμόφωνος ἐν Αὐστρίᾳ ἡ κοινὴ γνώμη ἐπιζητεῖ ὡς διάδοχον τοῦ βαρώνου Χαϋμερλὲ τὸν καὶ ἄλλοτε ὑπουργὸν τῶν ἐξωτερικῶν τὸς Αὐστροουγγαρίας κόμητα Ἀνδράσσυ. Κατά τινα δὲ Γερμανικὰ φύλλα ὁ κόμης Ἀνδράσσυ καθίσταται οὐ μόνον ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν ἀλλὰ καὶ ἀρχιγραμματεύς, ἱδρυομένου ἐν Αὐστρίᾳ παρομοίου ἀξιώματος οἷον ὑπάρχει ἐν Γερμανίᾳ καὶ Ρωσσίᾳ.

— Ἐν Αὐλωναρίῳ ἐνέσκηψε τυφοειδὴς πυρετός, ἐξ οὗ προσεβλήθησαν τέσσαρα ἄτομα.

— Κατὰ τὴν **Tagblatt** τῆς Βιέννης, ἡ πολιτικὴ συνεννόησις Αὐστρίας καὶ Ἰταλίας ἀνάγεται εἰς τοὺς ἑξῆς ὅρους. 1ον Ἡ λύσις τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος κατὰ τὰ συμφέροντα τῶν τριῶν συμμάχων κρατῶν (Αὐστρίας, Γερμανίας καὶ Ἰταλίας) ἄνευ τῆς παρεμβάσεως τῆς Ρωσσίας. 2ον Τὰ συμφέροντα τῆς Γερμανίας ἐν τῇ βορείῳ Εὐρώπῃ νὰ τύχωσι τῆς προσηκούσης ἱκανοποιήσεως. 3ον Τὰ ἰταλικὰ συμφέροντα ἐν Ἀφρικῇ νὰ τύχωσιν ἐξ ἴσου πάσης προστασίας. 4ον Νὰ διατηρηθῶσι φίλιαι σχέσεις πρὸς τὴν Γαλλίαν, ἐφ' ὅσον δὲν βλάπτονται τὰ συμφέροντα τῶν συμμάχων. 5ον Αὐστρία καὶ Γερμία νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως ὁ πάπας ἐμμείνῃ ἐν Ρώμῃ ἐν ἐναντίᾳ δὲ περιπτώσει μηδεμίαν νὰ παράσχωσιν αὐτῷ φιλοξενίαν. 6ον Νὰ μὴ ληφθῶσιν ἔκτακτα μέτρα κατὰ τοῦ σοσιαλισμοῦ, ἐφ' ὅσον ἐπαρκεῖ ἡ νῦν νομοθεσία πρὸς ἀποσόβησιν τοῦ σοσιαλισμοῦ.

— Πρό τινος εἶχε διαδοθῇ ἡ φήμη ὅτι ἐν Ἰταλίᾳ ἀνεκαλύφθη μελόδραμά τι ἐν χειρογράφῳ τοῦ μουσουργοῦ Δονιζέττη ἐπονομαζόμενον **Duca d' Abba.** Πρὸς ἐξέλεγξιν δὲ τῆς φήμης ταύτης διορισθείσης ἐπιτροπῆς ὑπὸ τῆς συγκλήτου τῆς μουσικῆς ἀκαδημίας τῶν Μεδιολάνων· αὕτη ἐπεκύρωσε τὸ γνήσιον τοῦ ἀνακαλυφθέντος χειρογράφου. Ἡ ἔκθεσις τῶν ἐπιτρόπων λέγει, ὅτι οὗτοι μετὰ προσοχῆς ἐξετάσαντες, τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος μελόδραμα, καὶ συγκρίναντες αὐτὸ πρὸς διάφορα διαφόρων ἐποχῶν ἰδιόχειρα τοῦ Δονιζέττι χειρόγραφα διακηρύττουσιν, ὅτι τὸ ἔργον εἶναι ἐντελῶς γνήσιον καὶ γεγραμμένον δι' αὐτῆς τῆς χειρὸς τοῦ Δονιζέττη.

— Ὁ διάδοχος τοῦ Αὐστριακοῦ θρόνου ἐδημοσίευσεν ἐν δυσὶ τόμοις τὴν ἀφήγησιν τῶν ἐν τῇ Ἀνατολῇ περιηγήσεων αὐτοῦ. Τὸ σύγγραμμα τοῦτο ἀφιέρωσεν ὁ πρίγκηψ εἰς τοὺς συνοδοιπόρους αὐτοῦ.

— Κατὰ τοὺς ἐν Τύνιδι ἀνταποκριτὰς τῶν εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, οἱ ἄραβες, κυρίως δὲ οἱ ἀρχηγοί, φέρουσιν, ὅταν μάχωνται, καλύπτραν τινὰ ἐπὶ τῶν προσώπων αὐτῶν, ὅπως μὴ ἀναγνωρίζωνται·

— Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ρουμανίας ἐδημοσίευσε τομίδιον περιέχον ἔμμετρά τινα διηγήματα.

— Τινὲς τῶν ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἰρλανδικῶν ἐφημερίδων ἤρξαντο συμβουλεύουσαι τοῖς ἰρλανδοῖς ὑπακοὴν εἰς τὸν περὶ γαιοκτησίας νόμον, τὸν ψηφισθέντα κατὰ τὴν τελευταίαν σύνοδον τοῦ ἀγγλικοῦ κοινοβουλίου, καὶ κατὰ τοῦ ὁποίου ἐπὶ τοσοῦτον ἐξανέστησαν δύστροποι μισθωταί, ὑπείκοντες εἰς τὰς εἰσηγήσεις φιλοδόξων ταραξιῶν.

— Κατ' αὐτὰς ἐξεδόθη ἐν Γερμανίᾳ ὁ τρίτος τόμος τῶν λόγων τοῦ πρίγκηπος Βίσμαρκ. τῶν ἐκφωνηθέντων μεταξὺ τοῦ 1878 καὶ 1881. Ἐν τῷ τόμῳ τούτῳ περιέχονται καὶ «ἐκλεκτοὶ λόγοι τοῦ βουλευτοῦ Βίσμαρκ—Rchonhauson τῶν ἐκφωνηθέντων μεταξὺ τοῦ 1847 καὶ 1852».

— Αἱ ἐν Παρισίοις ἐκδιδόμεναι ἐφημερίδες «Δικαιοσύνη» καὶ **Intransigeant** ἐδημοσίευσαν κατ' αὐτὰς σχέδιον συμβάσεως περὶ ἱδρύσεως ἐν Τύνιδι κτηματικῆς τινος τραπέζης. Λέγουσι δὲ, ὅτι ὁ **Leon Renault**, ὑποστηριζόμενος ὑπὸ τοῦ προξένου **Roustan**, ὑπέβαλεν εἰς τὸν βέην πρὸς ὑπογραφήν, καὶ ἐπαναλαμβάνουσι, πολλὰς διδοῦσαι λεπτομερείας, ὅτι ἡ ἄρνησις τοῦ βέη νὰ ὑπογράψῃ αὐτὴν καὶ οὐχὶ ἡ ἐπανάστασις τῶν **Kroumirs**, ἦτο ἡ πραγματικὴ τοῦ πολέμου αἰτία. Καὶ πράγματι ἡ πρότασις ἦτο περίεργος. Ὁ βέης προσεκαλεῖτο νὰ ἐξουσιοδοτήσῃ γάλλον τινὰ νὰ ἱδρύσῃ τράπεζαν, ἔχουσαν κατ' ἀρχὰς κεφάλαιον 20,000,000 φρ., ἀλλὰ κεκτημένην τὸ δικαίωμα ν' αὐξήσῃ τὸ κεφάλαιον τοῦτο, νὰ δανείζῃ χρήματα ἐπὶ ὑποθήκῃ ἢ ὑπὸ ἄλλους ὅρους εἰς τοὺς κατοίκους τῆς ἡγεμονίας, νὰ ἐκδίδῃ χαρτονόμισμα, καθ' ὅσον ἠδύνατο νὰ δανείζῃ, νὰ ἔχῃ τὸ ἀποκλειστικὸν ὅλων τούτων δικαίωμα ἐπὶ 99 ἔτη, καὶ τὸ τερατωδέστατον πάντων, νὰ ἔχῃ τὴν ἐγγύησιν τῆς τυνησιακῆς κυβερνήσεως δι οἱασδήποτε ζημίας ἤθελεν ὑποστῇ. Διϊσχυρίζονται δὲ, ὅτι πάντα ταῦτα τὰ γεγονότα θέλουσιν ἀποδειχθῇ κατὰ τὴν ἐπικειμένην ποινικὴν καταδίωξιν τῶν προρρηθεισῶν ἐφημερίδων ὑπὸ τοῦ **Roustan.**

ΠΕΡΙ ΠΡΟΣΩΠΙΚΗΣ ΚΡΑΤΗΣΕΩΣ

ὑπὸ
ΜΙΛΤΙΑΔΟΥ Ν. ΜΠΟΥΦΙΔΟΥ
Διδάκτορος τοῦ Δικαίου.

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 1070).

Ὁ δὲ μέσος αἰὼν παρέχει ἡμῖν τὰ παραδοξότατα ἐν ἀγριότητι παραδείγματα ἐκτελέσεως· καὶ φυσικῶς· ἐν ἐποχῇ καθ' ἣν ἐκυριάρχει ἀπολύτως τὸ δίκαιον τῆς σπάθης δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γεννηθῶσιν θεσμοὶ ἐπιεικέστεροι καὶ ἀνθρωπινότεροι. Παρὰ τοῖς Γερμανικοῖς λαοῖς εὑρίσκομεν ἀναγεγραμμένον ἐν τοῖς νόμοις τό, ἐ π ὶ τ ῶ ν σ α ρ κ ῶ ν τοῦ ὀφειλέτου δικαίωμα τοῦ δανειστοῦ ἐν περιπτώσει δὲ μὴ ἀποδόσεως ἐγκαίρου τοῦ χρέους, ἡ ποσότης τῆς ἀποκοπησομένης σαρκὸς ἐκανονίζετο διὰ συμβάσεως καθ' ὃν χρόνον συνιστᾶτο τὸ δάνειον· βαρεῖα δὲ ἡ ποινὴ τοῦ θανάτου ἐπέκειτο ἐπὶ τοῦ δανειστοῦ, ὅστις εἴτε ἄκων εἴτε καὶ δόλῳ χρώμενος ἀπέκοπτε πλείονα ποσότητα σαρκὸς τῆς ὁρισθείσης (15). Παρόμοιοι νόμοι ἐκόσμουν καὶ τὴν Τουρκικὴν νομοθεσίαν, ἀλλ' εὐτυχῶς ἡ ἐποχὴ ἐκείνη καθ' ἣν οἱ σιδηρόφρακτοι ἱππόται ἐθεώρουν τοὺς κοσμοῦντας τὰ ὑποδήματα αὐτοῦ πτερνιστῆρας πολυτιμοτέρους ἢ τὴν ζωὴν τῶν ὁμοίων των, παρῆλθε λίαν ταχέως καὶ τοὺς θεσμοὺς ἐκείνους διεδέχθησαν ἄλλοι συμφωνότεροι πρὸ τὰς ἀρχὰς τῆς δικαιοσύνης καὶ τοῦ ἀνθρωπισμοῦ.

Ἡ Γαλλία ἥτις εἶναι τὸ στάδιον τῶν ἀγώνων πάσης προοδευτικῆς ἰδέας, καὶ διὰ τὸν θεσμὸν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὑπῆρξεν τὸ θέατρον τῶν ποικίλων αὐτοῦ μορφῶν καὶ μεταβολῶν, ἃς ὑπέστη ἐν τῇ κατ' αὐτοῦ πάλῃ τοῦ πνεύματος τῆς προόδου. Ἐν τῇ Συντακτικῇ Συνελεύσει τῆς ἀξιομνημονεύτου διὰ τὴν Γαλλίαν ἐποχῆς τοῦ 1789 ἀνεκινήθη πρῶτον τὸ ζήτημα τοῦτο, καὶ μετὰ θυελλώδεις συζητήσεις, ἐξεδόθη τὸ ψήφισμα τῆς 16 Αὐγούστου τοῦ 1790, ὅπερ περιώρισε τὸ ἀπεριόριστον, μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, τῶν θεμάτων τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς μόναις ὑποθέσεσι. Μεταγενέστερα δὲ ψηφίσματα κατόπιν μεταγενεστέρων συζητήσεων συνέσφιγξαν στενότερον ἔτι τοὺς περιορισμοὺς αὐτῆς. Εἰς τὴν Συνέλευσιν δὲ τοῦ 1793 ἐπεφυλάσσετο ἡ τιμὴ νὰ δώσῃ τὴν τελευταίαν προσβολὴν καὶ νὰ ἀποπεράτωσῃ τὸ εὐγενὲς ἔργον τοῦ ὁποίου αἱ πρὸ αὐτῆς Συνελεύσεις ἐπελάβοντο μὲν ἀλλὰ δὲν εἶχον ἀγάγει εἰς πέρας· τὴν 9 Μαρτίου τοῦ 1793 ψήφισμα τῆς Συνελεύσεως ταύτης κατήργησε κ α θ' ὁ λ ο κ λ η ρ ί α ν τὴν προσωπικὴν κράτησιν ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἠθικῆς «comme contraire, κατὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν τότε ἔκφρασιν à la sainte morale, aux droits de l'homme et aux vrais principes de la liberté.» (16).

Ἡ κατάργησις αὕτη τῆς προσωπικῆς κρατήσεως ἦτο τὸ εἰλικρινὲς ἀπάνθισμα τῶν ἐπικρατουσῶν ἰδεῶν κατὰ τὴν εὐγενῆ ἐκείνην ἐποχήν. Ἡ γαλλικὴ ἐπανάστασις φέρουσα ὡς λάβαρον τὸ φῶς καὶ τὸν πολιτισμόν, ἔχουσα δὲ ἀποστολὴν τὴν καταστροφὴν τῶν ἰχνῶν μακρᾶς καὶ προαιωνίου δουλείας, ἥτις διὰ τῆς παγετώδους αὐτῆς πνοῆς ἐκινδύνευε νὰ νεκρώσῃ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου, ἦτο φυσικόν, ὅπως πρωτίστως ἐξασφαλίσῃ τὸ πολυτιμότερον ἀγαθὸν τοῦ πολίτου. Δυστυχῶς ὅμως ἡ ἔκρυθμος κατάστασις, ἥτις εὐθὺς μετὰ ταῦτα ἐπηκολούθησε καὶ ἥτις ἐδημιουργήθη ὑπὸ μικρῶν δημαγωγῶν, ἡ ἀθλία οἰκονομικὴ θέσις τῆς χώρας, ἣν εἶχον παρασκευάσει αἱ ἀφροσύναι καὶ ἡ σπατάλη τῶν καταπεσουσῶν δυναστειῶν καὶ ἐν γένει αἱ παντοῖαι καταχρήσεις, εἰς ἃς εἶχον ἐκτροχιασθῇ ὅλοι οἱ κλάδοι τῆς διοικήσεως. Ἐπέβαλον τὴν ἀπαραίτητον ἀνάγκην συντόνων μέτρων πρὸς ἐξοικονόμησιν πόρων διὰ τὰς ἀνάγκας τῆς ἐπικρατείας. Συνέπεια δὲ τούτου ὑπῆρξεν ἡ μετὰ δύο δεκάδας ἡμερῶν ψήφισις ἐκ νέου τῆς προσωπικῆς κρατήσεως «διὰ τοὺς ὀφειλέτας τοῦ δημοσίου» (17). Βραδύτερον δέ, ὅτε ἡ ἀληθὴς ἐπανάστασις τοῦ λαοῦ ἀπώλεσε τέλεον τὸν μέγαν αὐτῆς προορισμόν, καὶ ἡ Γαλλία ἀπὸ θεάτρου εὐγενοῦς πάλης διεξαγομένης ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας κατὰ τοῦ ἀπολυτισμοῦ, μετετράπη εἰς ἐλεεινὸν σφαγεῖον, ἔνθα ἔμελλε νὰ πέσῃ πᾶσα μεγάλη κεφαλή, ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ παραμείνῃ ἐπὶ μακρὸν σεβαστή, ἀφοῦ αὐτὴ ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἔκειτο ἐν ἀσφαλείᾳ ὑπὸ τὴν διοίκησιν τοῦ Διευθυντηρίου (**Directoire**) καὶ ὡς εἰκὸς ἐψηφίσθη ἐκ νέου ἡ προσωπικὴ κράτησις ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ ἐκτάσει. Ἔκτοτε ἐν Γαλλίᾳ διετηρήθη, εἰ καὶ πολλάκις ἐγένοντο ἀπόπειραι πρὸς κατάργησιν αὐτῆς· ὅτε δὲ τελευταῖον ἡ Δημοκρατία ἀνηγορεύθη πάλιν, ἐστράφη κατὰ τοῦ αἰωνίου αὐτῆς ἀντιπάλου καὶ ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία καθιερώθη πλήρης, καταργηθείσης τῆς προσωπικῆς κρατήσεως. Ἤδη δὲ πρὸ δεκαετίας σχεδὸν ἐν Γαλλίᾳ οὐδεὶς δύναται νὰ στερηθῇ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ εἰμὴ κατὰ τὰς διατάξεις τοῦ Ποινικοῦ Νόμου.

Ἡ Ἀγγλία ὅμως, ἥτις τὸ δικαίωμα τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας, ὑπὲρ πᾶν ἄλλο ἔθνος, καὶ ἐξετίμησε καὶ προσεπάθησε νὰ πραγματεύσῃ νοήσασα τὴν πολυτιμότητα αὐτοῦ, παρέχει ἡμῖν παράδοξον ἀντίθεσιν, ἀνεχομένη ἐν τῇ νομοθεσίᾳ αὐτῆς τὸν θεσμὸν τῆς προσωπικῆς κρατήσεως· οὐδ' αὐτὸς δὲ ὁ νόμος τοῦ habeas corpus ἠδυνήθη νὰ ἐξοβελίσῃ τὴν παραφυάδα ταύτην, ἥτις ἀποτελεῖ κηλῖδα ἐν τῇ ἁγνῇ καθαρότητι τῶν φιλελευθέρων θεσμῶν τοῦ ἔθνους ἐκείνου. Ἴσως ὅμως τοῦτο προέρχεται ἐκ τῆς μέχρις ἐλαττώματος προσκολλήσεως αὐτοῦ εἰς τὰ παλαιὰ θεσπίσματα, ἅτινα ἀφίνει νὰ κατασκωριῶσιν ἐν ἀχρηστίᾳ, ἀλλὰ δὲν ἐπιχειρεῖ τὴν ἀπόξεσιν αὐτῶν.

Ὁλόκληρος ἡ διαδρομὴ τῆς ἱστορικῆς ἀναπτύξεως τοῦ θεσμοῦ τῆς προσωπικῆς κρατήσεως, ὅπως ἐξετυλίχθη διὰ βραχέων ἀνωτέρω, διδάσκει ἡμᾶς, ὅτι ὁ θεσμὸς οὗτος, ἀπ' αὐτῆς τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς γενέσεως αὐτοῦ, διατελεῖ εἰς αἰωνίαν πάλην πρὸς τὰς προοδευτικὰς ἰδέας καὶ τὰς ἐκπολιτιστικὰς τάσεις τῶν νεωτέρων χρόνων. Συγκρίνοντες δὲ τὴν ἔκτασιν καὶ τὴν ἀγριότητα τῆς πρώτης αὐτοῦ ἐμφανίσεως πρὸς τὴν παροῦσαν αὐτοῦ κατάστασιν, πειθόμεθα ἀδιστάκτως, ὅτι οὔτε βραδεῖα, οὔτε δύσκολος θέλει ἐπέλθει ἡ παγκόσμιος κατάργησις αὐτοῦ.

Γ΄

Ἐν δὲ τῇ κρατούσῃ νῦν νομοθεσίᾳ ἡ προσωπικὴ κράτησις εὕρηται ἀναγεγραμμένη ἐν πάσῃ τῇ δυνατῇ κατὰ τοὺς παρόντας χρόνους ἐκτάσει· ἐξασκεῖται δὲ ὑπ' ἀμφοτέρας τὰς μορφὰς αὐτῆς, ἤτοι α) ὡς μέσον ἐξαναγκαστικὸν κατὰ καταδικασθέντος ὀφειλέτου (18) ἢ κατὰ τοῦ πρὸς ἐπίδειξιν ἐγγράφων ὑποχρέου διαδίκου καὶ ἄνευ λόγου ἀρνουμένου ταύτην (19), ἢ κατὰ ἀρνουμένου τὴν παραχώρησιν τῆς διακατοχῆς ἐπὶ ἀποδοτέων ἀκινήτων κτημάτων (20)· ἤτοι β) ὡς μέσον συντηρητικὸν διακινδυνευόντων δικαιωμάτων, κατὰ τοὺς εἰδικωτέρους ὁρισμοὺς τῶν ἄρθρων 1045 καὶ 1046 τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας.

Ὡς ἐξαναγκαστικὸν δὲ μέσον οὐ μόνον ἐν ταῖς ἐμπορικαῖς ὑποθέσεσι καὶ ταῖς ὡρισμέναις ἄλλαις ἐν τῷ νόμῳ περιπτώσεσιν ἀπαγγέλλεται (21), οὐ μόνον εἰς τὸ Δικαστήριον δέδοται τὸ δικαίωμα τοῦτο κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτῷ ἐν δυσὶ θέμασιν (22), ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἰδιωτικὴν θέλησιν τῶν συμβαλλομένων ἐπετράπη ἡ χρῆσις αὐτοῦ (23). Ἄρα ὁ μόνος χαλινὸς ὁ συγκρατῶν τὸ βῆμα τῶν

(15) **Troplong traité de la contrainte par corps.**
(16) **Troplong traité de la contrainte par corps.**

(17) **Dallog contrainte par corps.**
(18) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 999.
(19) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 430—432.
(20) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 88 § 3.
(21) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 999.
(22) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 1000.
(23) Πολ. Δικον. ἄρθρ. 998.

Ὀκτὼ ἢ δέκα μῆνας μεθ' ἃ διηγήθημεν ἀνωτέρω, περὶ τὰς ἀρχὰς Ἰανουαρίου 1823, ἑσπέραν τινὰ εἶχε πέσει χιών· εἷς δὲ τῶν κομψῶν, εἷς τῶν ἀργῶν τούτων ἀνθρώπων, ἔχων φήμην εὖ φρονοῦντος, ὡς ὑπερασπιζόμενος τὸν βασιλέα τῆς Ἰσπανίας, διατελοῦντα κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν εἰς πόλεμον πρὸς τὰ δημοκρατικὰ τῆς νοτίου Ἀμερικῆς Κράτη, ἵστατο περιτυλιγμένος εἰς τὸν εὐρὺν μανδύαν του πρὸ τῆς θύρας ἑνὸς καφενείου, ὅπου ἐφοίτων οἱ ἀξιωματικοὶ τῆς φρουρᾶς. καὶ διεσκέδαζε πειράζων ἀθλίαν τινά, περιφερομένην ἔμπροσθεν τῶν ὑάλων τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου καφενείου. Ἦτο δὲ αὕτη ἐνδεδυμένη ὡς εἰς χορὸν ἠνεῳγμένα τὰ στήθη καὶ ἄνθη ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἔχουσα.

Ὁ κομψὸς οὗτος κύριος ἐκράτει σιγάρον καὶ ἐκάπνιζεν· ἡ δὲ γυνὴ ἐκείνη διέβαινεν ἔμπροσθέν του, ἐρύσα τὸν καπνὸν ἀπὸ τοῦ στόματός του κατὰ τοῦ προσώπου της, ἀποτείνων συγχρόνως πρὸς αὐτὴν λόγον τινά, ὃν ἐνόμιζεν ὡς πνευματώδη καὶ ἀστεῖον· παραδείγματος χάριν,—Ἄσχημη εἶσαι, ἄσχημη! —Ἄμε νὰ χαθῇς! — Εἶσαι κουτσοδόντα! Δὲν πᾶς νὰ κρύβεσαι! κτλ. κτλ. Ὁ κύριος οὗτος ὠνομάζετο Γομαριάδης.

Ἡ γυνή, οἰκτρὸν φάσμα περιφερόμενον ἐπὶ τῆς χιόνος μεθ' ὅλων ἐκείνων τῶν στολιδίων της, δὲν τὸν ἀπεκρίνετο, καὶ οὔτε προσεῖχεν ἡ ταλαίπωρος εἰς τοὺς ἀποστρόφους του, ἀλλ' ἐξηκολούθει ἐν σιωπῇ τὸν αὐτὸν πένθιμον περίπατόν της, οὗ ἕνεκα τὰ βήματά της τὴν ἐπανέφερον τακτικῶς ἀπὸ πέντε εἰς πέντε λεπτὰ ὑπὸ τὸν σαρκασμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὡς στρατιώτην κατάδικον ἐπανερχόμενον ὑπὸ τοὺς ῥαβδισμούς. Ἐπειράχθη ὁ ἀργὸς οὗτος βλέπων ὅτι δὲν ἐγίνετο ἀποτέλεσμα ἐκ τῶν προπηλακισμῶν του, καὶ δράξας τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἡ γυνὴ ἔστρεφε τὸ βῆμά της, προέβη ὄπισθέν της λαθραίως καὶ κρατῶν τὸν γέλωτα, ἔκυψεν, ἔλαβεν ἐκ τοῦ ἐδάφους χιόνα, ἔσφιγξεν αὐτὴν εἰς βῶλον, καὶ ἔχωσε τὸν βῶλον τοῦτον εἰς τὴν ῥάχιν της, μεταξὺ τῶν δύο της ὤμων, τῶν γυμνῶν. Ἡ γυνὴ ἔβαλε τότε ὠρυγμὸν καὶ ἐσκίρτησεν ὡς ἄλλη τίγρις· ἐστράφη πρὸς αὐτόν, ἐχύθη κατὰ τοῦ προσώπου του καὶ διὰ τῶν ὀνύχων της τοῦ κατέσχισε τὴν ἐπιδερμίδα, προφέρουσα τὰ αἴσχιστα τῶν ἐπιθέτων. Αἱ ὕβρεις αὗται ἦσαν ἀληθῶς ἀποτρόπαιοι ὡς ἐξήμεσεν αὐτὰς λάρυγξ, ὃν ἡ ῥακὴ εἶχε καταστήσει βραγχώδη, ὡς τὰς προέφερε στόμα, οὗ τινος ἔλειπον οἱ δύο ἐμπρόσθιοι ὀδόντες. Ἡ Φαντίνα ἦτον αὕτη ἡ γυνή.

Ἀκούσαντες οἱ ἐν τῷ καφενείῳ ἀξιωματικοὶ τὸν θόρυβον, ἐξῆλθον ὅλοι ἐπὶ τῆς θύρας· συνηγήθησαν δὲ καὶ οἱ διαβάται, καὶ οὕτως ἐσχηματίσθη μέγας κύκλος ἀνθρώπων ἀνακαγχαζόντων καὶ χειροκροτούντων πέριξ τοῦ ἀνεμοστροβίλου ἐκείνου, ἐν ᾧ διεκρίνοντο μόλις ἀνὴρ καὶ γυνή, ὁ μὲν ἀμυνόμενος, εἶχε πέσει χαμαὶ ὁ πῖλός του, ἡ δὲ λακτίζουσα καὶ γρονθοκοποῦσα, ὀλολύζουσα, ἄνευ ὀδόντων, κουρευμένην ἔχουσα καὶ ἀσκεπῆ ὁλωσδιόλου τὴν κεφαλήν, ἐπειδὴ τῆς ἔπεσαν καὶ τὰ ἄνθη, πελιδνὴ ὑπὸ τῆς ὀργῆς, καταχθόνιος.

Αἴφνης προῆλθεν ἐκ τοῦ πλήθους ὁρμητικῶς ὑψηλός τις κύριος, ἔλαβε τὴν γυναῖκα ἀπὸ τοῦ στηθοδέσμου της, τοῦ ἐξ ἀτλαζίου λευκοῦ μέν, γέμοντος δὲ βορβόρου, καὶ τὴν εἶπεν· — Ἀκολούθει με!

Ὡς ἤγειρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡ γυνή, πάραυτα αἱ λυσσώδεις φωναί της ἐκόπασαν. Ἡ ὄψις της, ἀπὸ πελιδνῆς, κατέστη ὠχρά, τρόμος δὲ σύσσωμον τὴν ἐκυρίευσεν. Ἀνεγνώρισε τὸν Ἰαβέρην.

Ὁ ἀντίπαλός της ἔδραξε τότε τὴν στιγμήν, καὶ κατέστη ἄφαντος, ὁ κύριος Γομαριάδης.

ΙΓ΄.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΖΗΤΗΜΑΤΩΝ.

Ὁ Ἰαβέρης ἤνοιξε τὸν κύκλον τῶν περιϊσταμένων καὶ κατηυθύνθη γενναίοις βήμασι πρὸς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, κείμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς πλατείας, σύρων τὴν ἀθλίαν ὄπισθέν του. Τὸν ἠκολούθει ὡς αὐτόματος μηχανή. Οὔτε αὐτὸς προέφερε λέξιν, οὔτε αὐτή. Τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν ἔτρεχε κατόπιν μυρία προφέρον σκώμματα ἐν τῷ παροξυσμῷ τῆς χαρᾶς του. Ἡ ἐσχάτη ἀθλιότης, ἀφορμὴ αἰσχρολογιῶν!

Φθάσας ὁ Ἰαβέρης εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἀστυνομίας, χαμηλὴν αἴθουσαν θερμαινομένην ὑπὸ σιδηρᾶς θερμάστας καὶ φρουρουμένην ὑφ' ἑνὸς στρατιώτου, ἤνοιξε τὴν θύραν, μίαν θύραν ὑαλόφρακτον μετὰ καγκέλων πρὸς τὴν ὁδόν, εἰσῆλθε μετὰ τῆς Φαντίνης, καὶ πάλιν ἔκλεισε τὴν θύραν ὄπισθέν του τὰ μέγιστα λυπήσας τοὺς περιέργους, ἀναγκασθέντας τότε ν' ἀνυψωθῶσιν εἰς τὰς ἀκμὰς τῶν ποδῶν, καὶ νὰ ἐπιμηκύνωσι τὸν λαιμόν των ὅσον ἠδύναντο πρὸ τῶν θαμβηρῶν ὑάλων, ἵνα ἴδωσι τὸ ἀποβησόμενον. Ἡ περιέργεια εἶνε καὶ αὐτὴ λαιμαργία. Ὑποβλέπειν ἢ διαβλέπειν, ταὐτόσημον τοῦ καταβιβρώσκειν.

Ἡ Φαντίνα, ἅμα εἰσελθοῦσα, ἐπῆγε καὶ ἐκάθησεν εἰς μίαν γωνίαν, ὅπου ἔμεινεν ἀκίνητος καὶ ἄφωνος, ὡς πεφοβισμένη κύων. Ὁ λοχίας τοῦ στρατιωτικοῦ σταθμοῦ ἔφερε καὶ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἓν ἀνημμένον ἀλειμματοκήριον. Ὁ Ἰαβέρης ἐκάθησεν, ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ κόλπου του φύλλον χάρτου ἐπισεσημασμένου, καὶ ἤρξατο γράφων.

Οἱ γαλλικοὶ νόμοι τὰς γυναῖκας τῆς τάξεως ταύτης παραδίδουν ὁλωσδιόλου εἰς τὴν διάκρισιν τῆς ἀστυνομίας. Ἡ ἀστυνομία τὰς τιμωρεῖ ὡς δόξῃ αὐτῇ· τὰς κάμνει ὅ,τι θελήσῃ· δημεύει, ἂν ἀγαπᾷ, τὰ δύο οἰκτρὰ ἐκεῖνα πράγματα, ἅτινα αὗται ὀνομάζουν βιομηχανίαν των καὶ ἐλευθερίαν των. Ὁ Ἰαβέρης ἐφαίνετο ἀπαθέστατος, σοβαρός· εὑρίσκετο εἰς στιγμὴν καθ' ἣν ἐξεπλήρου τὰ χρέη του, καθ' ἣν ἔμελλε νὰ ἐξασκήσῃ τὴν φοβερὰν αὐτοῦ αὐθαιρεσίαν ἐν πάσῃ αὐστηρότητι. Ὅσον ἀνελογίζετο τὴν πρᾶξιν τῆς γυναικὸς ταύτης, τόσον ᾐσθάνετο διεγειρομένην τὴν ἀγανάκτησίν του. Παρ' αὐτῷ κριτῇ, μέγα ἐπράχθη ἔγκλημα. Εἶδεν ἰδίοις ὄμμασιν, ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ, τὴν κοινωνίαν ἐκπροσωπουμένην παρ' ἑνὸς κτηματίου καὶ ἐκλογέως, ἐξυβριζομένην καὶ προσβαλλομένην ὑπὸ γυναικὸς ἐκ τῶν ἀποσυναγώγων τῆς κοινωνίας. Μία τοιαύτη γυνὴ ἤγειρε χεῖρα καθ' ἑνὸς πολίτου. Τὸ εἶδε τὸ πρᾶγμα τοῦτο αὐτοῖς ὄμμασιν, αὐτός, ὁ Ἰαβέρης. Ἔγραφε λοιπὸν ἐν σιγῇ.